

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. ιδ' 6)

ZΩΗ

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΑΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνευμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. Γ' 63)

Ἔτος 110ον | Ἰανουάριος 2020 | 4341

ΑΠΕΛΠΙΖΕΤΑΙ ΠΟΤΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ;

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ πρόβαλε ὁ Χριστὸς ὡς ὑπόδειγμα στὸν κουρασμένο καὶ ἀπογοητευμένο ἄνθρωπο κάθε ἐποχῆς. Σ' αὐτὰ παρέπεμψε γιὰ τὴν ἀποτοξίνωσή μας ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸ ἄγχος ποὺ ἀπειλοῦν τὴν καθημερινή μας ζωή. Ἄν δὲν στραφοῦμε σ' αὐτά, ἂν δὲν προσπαθίσουμε νὰ τὰ μιμηθοῦμε, θὰ μείνουμε ἔξω ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς παρούσης ζωῆς. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ γνωρίσματα εἶναι ἡ ἐλπίδα. Ὅλες τὶς ἐλπίδες τοῦ τὸ παιδί τὶς στηρίζει στοὺς γονεῖς του. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μετὸν ἀληθινὸ πιστό. Ἐχει ἐναποθέσει ὀλόκληρη τὴ ζωὴ του, τὴν ἐλπίδα του στὸν Κύριο. Πάντοτε **«ἐλπίζει ἐπὶ τὸν Κύριον»**. **«Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός»** (Ψαλμὸς 129, 6). Ὅλα τὰ προβλήματα του, ὅλες τὶς δυσκολίες του, ἀπὸ τὰ βαθιὰ ξημερώματα ὡς τὰ μεσάνυχτα, τὰ ἐναποθέτει μετὰ παιδικὴ ἐμπιστοσύνη στὸν Κύριο.

Ἡ ἐλπίδα δὲν τὸν ἐγκαταλείπει καὶ ὅταν ὅλα γύρω του εἶναι μαῦρα. Ἡ ἐλπίδα αὐτὴ στὸν παντοδύναμο Θεὸ διατρυπᾷ τὰ σύννεφα τῶν δυσκολιῶν καὶ βλέπει ὅτι ὁ ἥλιος προσωρινὰ καλύφθηκε. Δὲν χάθηκε. Πάλι θὰ ξαναφανεῖ. Ἡ κάθε δυσκολία **«νεφύδριόν ἐστι καὶ θάπιν παρελεύσεται»** (Χρυσόστομος). Συννεφάκι καὶ θὰ περάσει. Ἀπελπίζεται ποτὲ τὸ παιδί; Ἐνα τὸ ἐνδιαφέρει. Ἡ πατρικὴ προστασία καὶ ἡ μητρικὴ στοργή. Ὅταν αὐτὰ ὑπάρχουν, ὅλα ὑπάρχουν. Ἡ ἄγκυρα τῆς παιδικῆς ἐλπίδας εἶναι ἀσάλευτη, γιὰ τὴν στηρίζεται γερὰ στὴν καρδιὰ τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας. Καὶ ἡ ἄγκυρα τοῦ Χριστιανοῦ, ἡ ἐλπίδα του, εἶναι **«ἀσφαλῆς τε καὶ βεβαία»**, γιὰ τὴν **«εἰσέρχεται εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ καταπετάσματος»** (Ἐβρ. στ' 19). Εἶναι ἀσάλευτη γιὰ τὴν στηρίζεται στὸν οὐρανὸ, ἐκεῖ ποὺ βασιλεύει ἡ αἰώνια γαλήνη.

Ἀλλὰ ἂν ἡ ἐλπίδα εἶναι φυσικὴ καὶ αὐθόρμητη στὸ παιδί. Ἄν τὸ παιδί δὲν γνωρίζει τοὺς μικρόψυχους ὑπολογισμοὺς τῆς ἀμφιβολίας, τῆς ἀπαισιοδοξίας, τῆς ἐναγώνιας μέριμνας ποὺ μεγαλοποιεῖ τὶς δυσκολίες καὶ δημιουργεῖ πανικό... Δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μετὸς πολλοὺς ποὺ βλέπουν τὴ ζωὴ πίσω ἀπὸ τὸ θολὸ φακὸ τῆς ὀλιγοπιστίας. Τὸ παιδί διατηρεῖ πάντοτε τὴν ἐλπίδα του, ἀκριβῶς γιὰ τὴν δὲν στηρίζεται στὶς δυνάμεις του. Πιο σοφὸ ἀπὸ τοὺς μεγάλους, γνωρίζει τὴν ἀδυναμία του καὶ ἔχει ἐμπιστοσύνη στὴν προστασία ποὺ τοῦ προσφέρουν οἱ

γονεῖς του. Ἀντίθετα οἱ μεγάλοι, ἐπειδὴ στηρίζονται στὶς δυνάμεις τους, αἰσθάνονται ἀνίσχυροι στὶς κρίσιμες στιγμὲς, πανικοβάλλονται στὶς δυσκολίες καὶ βυθίζονται συχνὰ στὴν ἀπογοήτευση.

Ὁ κλονισμὸς τῆς ἐλπίδας προσβάλλει δυστυχῶς καὶ μᾶς πολὺ συχνά. Ἀπομονοῦμε τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς θαυμαστὰς ἐπεμβάσεις τῆς ἀγάπης Του, τότε ποὺ περισσότερο θὰ ἔπρεπε νὰ τὶς θυμόμαστε. Μᾶς ἐγκατέλειψε μέχρι τώρα ὁ Θεός; Αὐτὴ ἡ μέχρι σήμερα πατρικὴ παρουσία καὶ προστασία Του δὲν ἀποτελεῖ ἐγγύηση καὶ γιὰ τὸ μέλλον; Μᾶς ἔδωσε τὴν ἀτίμητη ψυχὴ. Τὸ μέγιστο. Θὰ μᾶς ἀρνηθεῖ τὸ ἐλάχιστο, τὴν τροφή; Καὶ μόνο αὐτό; **«Δὲν λυπήθηκε οὔτε τὸν μονογενῆ Υἱὸ Του, ἀλλὰ τὸν παρέδωσε στὸν σταυρικὸ θάνατο γιὰ χάριν μας. Πῶς δὲν θὰ μᾶς χαρίσει μαζί με αὐτὸν καὶ κάθε ἄλλη εὐργεσία;»** (Ρωμ. ν' 32). Ὅλα αὐτὰ δὲν ἀρκοῦν γιὰ νὰ θεμελιώσουν ἐλπίδα ἰσχυρή;

Ἐπομένως

« ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ

γέννησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ιη' 3). Ἄν δὲν ὀπλισθεῖτε μετὰ τὴν παιδικὴ ἐλπίδα, ἀλλὰ ἐλπίζετε σήμερα **«ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία»** (Ψαλμὸς 145, 3), αὔριο **«ἐπὶ πλοῦτου ἀδελότητι»**, στὴν ἀβεβαιότητα τοῦ πλοῦτου καὶ ὄχι **«ἐν τῷ Θεῷ τῷ ζῶντι»** (Α' Τιμοθ. στ' 17), τότε πῶς θὰ ἐλπίζετε νὰ εἰσέλθετε στὴν χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ; Πῶς θὰ σταθεῖτε ἀσάλευτοι, ὅταν οἱ διεθνεῖς ἀναστατώσεις, οἱ ποικίλες χρεοκοπίες, τὸ φάντασμα τῆς φτώχειας, σὰς κυκλώνουν ἀπειλητικὰ καὶ τὰ οἰκογενειακὰ προβλήματα σὰς πολιορκοῦν καὶ οἱ ἀπιστίες τῶν φίλων σὰς πληγώνουν καὶ οἱ προσωπικὲς σας δυσκολίες σὰς φαίνονται ἀνυπερέβλητες; Πῶς χωρὶς τὴν παιδικὴ ἐμπιστοσύνη καὶ ἐλπίδα, **«τὴν ἄγκυραν αὐτὴν τῆς ψυχῆς τὴν ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν»**; Αὐτὴ ἂς εἶναι ἡ εὐχὴ καὶ ὁ ἀγώνας ὅλων μας γιὰ τὸ νέο ἔτος.

Ἡ ἐλπίδα στὸν παντοδύναμο Θεὸ διατρυπᾷ τὰ σύννεφα τῶν δυσκολιῶν καὶ βλέπει ὅτι ὁ ἥλιος προσωρινὰ καλύφθηκε. Δὲν χάθηκε. Πάλι θὰ ξαναφανεῖ.

«Ὁφθαλμός... πούς... καὶ πατήρ...»

(Ἰώβ κθ' 15-16)

Τὰ μάτια. Τὰ ἀνθρώπινα μάτια! Τὰ παράθυρα, πού ἀνοιγμένα ἐπάνω στὸν κόσμον ἀποτελοῦν γιὰ τὸν ἄνθρωπον κάτι τὸ ἀφάνταστα πολὺτιμο.

Καὶ ὅμως, δὲν τὰ ἔχουν ὅλοι. Γιὰ πολλοὺς τὰ παράθυρα αὐτὰ εἶναι πάντοτε κλειστά. Γιὰ μερικοὺς δὲν ἀνοίξαν ποτέ. **«Τυφλοὶ ἐκ γενετῆς»**. Τυφλοὶ λόγῳ δυστυχημάτων, λόγῳ ἀσθενειῶν. Ἀνθρώποι πού ζοῦν σ' ἓνα μόνιμο σκοτάδι, πού πορεύονται ψηλαφώντας, πού κινδυνεύουν νὰ σκοιτάψουν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή καὶ νὰ πέσουν.

Κάποιος μεγάλος ἄνθρωπος, πολὺαθλος καὶ ὄσιος, ὁ Ἰώβ, ἔνωσε τὸν βαθὺ πόνον τῶν τυφλῶν, τὴν ἐξαιρετικὰ ὀδυνηρὴ καὶ δύσκολη θέσιν τους. Στάθηκε κοντὰ τους μὲ μιὰ θερμὴ, ἀληθινὴ καὶ τέλεια συμπάρασταση. Ἐτσι ἀργότερα μπόρεσε νὰ πεῖ: **«ὀφθαλμὸς ἤμην τυφλῶν»** (Ἰώβ κθ' 15). Ὑπῆρξα γιὰ τοὺς τυφλοὺς τὸ μάτι, ἡ ὄραση πού τοὺς ἔλειπε.

Εἶναι εὐκόλο νὰ φανταστεῖς τί βῆρος ζωῆς καὶ ἀγάπης κρύβει πίσω του αὐτὸ τὸ **«ὀφθαλμὸς ἤμην τυφλῶν»**. Γιὰ νὰ φτάσει κανεὶς νὰ γίνῃ μάτι γιὰ τὸν ἀόμματο, πρέπει νὰ ζήσει πολὺ κοντὰ του, μαζί του. Νὰ ζήσει καὶ νὰ κάνει πολλά. Ἐτσι ὥστε μὲ τὴν ἀγάπην του νὰ δημιουργήσει ἓνα νέο εἶδος ὀράσεως, ἓνα νέο εἶδος παράθυρου γιὰ τὸν τυφλό. Μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο αὐτὸ τῆς ἀγάπης μποροῦν αὐτοὶ πού δὲν ἔχουν μάτια νὰ «βλέπουν». Νὰ «βλέπουν» μὲ ἓναν ἀπερίγραπτα ὠραῖο τρόπο τὸν κόσμον. Καὶ νὰ εὐλογοῦν αὐτοὺς πού στάθηκαν κοντὰ τους καὶ ἔγιναν «μάτια» τους.

Ἀκούγοντας τὸ **«ὀφθαλμὸς ἤμην τυφλῶν»** ρώτησε τὸν ἑαυτὸ σου: Πῶς μπορῶ νὰ γίνω καὶ ἐγὼ κάτι τέτοιο; Ρώτησε καὶ ξαναρώτησέ τον καὶ μὴν τὸν ἀφήσεις πρὶν σοῦ δώσει μιὰ ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησιν. Μιὰ ἀπάντησιν σύμφωνη μὲ τὸ ἅγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰώβ, ὁ ἀξιοθαύμαστος αὐτὸς μάρτυρας τῆς καρτερίας καὶ τῆς εὐθύτητας, μέσα στὴ φωτιὰ τῆς δοκιμασίας του μπόρεσε νὰ πεῖ καὶ κάτι ἄλλο: **«Ποὺς ἤμην χωλῶν»** (Ἰώβ κθ' 15). Ὑπῆρξα τὸ πόδι γι' αὐτοὺς πού ἦταν χωλοὶ, κουτσοί, ἀνάπηροι. Ἐτρεξα ἐκεῖ πού δὲν μποροῦσαν νὰ πᾶνε, γιὰ νὰ τελειώσουν τὶς δουλειές τους. Ἐνήργησα σὲ μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσίν τους μὲ τὴν ταχύτητα πού αὐτοὶ δὲν ἔχουν λόγῳ τῆς ἀναπηρίας τους. Τοὺς μετέφερα σὲ τόπους γιορτῆς, γιὰ νὰ χαροῦν κι αὐτοὶ καὶ νὰ γευτοῦν κάτι ἀπὸ τὶς ἀναψυχές πού προσφέρει ὁ Θεὸς στὸν κόσμον. Στάθηκαν δίπλα τους πρόθυμος καὶ στοργικὸς, ἔτσι, ὥστε νὰ μὴν αἰσθάνονται διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς υγιεῖς, νὰ μὴ θλίβονται γιὰ τὴν ἀναπηρία τους. Πῆρα

τὴ θέσιν τοῦ ἄρρωστου ποδιοῦ τους.

Δὲν νιώθεις, νὰ ἀναδίδεται ἓνα λεπτὸ τιμιώτατο ἄρωμα ἀπὸ τὴν ἔκφραση **«ποὺς ἤμην χωλῶν»**; Δὲν ἀκοῦς πίσω ἀπὸ τὶς λέξεις αὐτὲς τοὺς χτύπους μιᾶς ὀσίας καρδιάς; Καὶ δὲν διακρίνεις τὸν ἀντίλαλο τῆς φράσεως μέσα σου; Τὸ ξέρω πόσο θὰ ἤθελες νὰ ἦσουν σὲ θέσιν νὰ πεῖς καὶ σὺ τὸν ἴδιον λόγο. Νὰ ψιθυρίσεις, ἀναστενάζοντας εὐτυχισμένος: **«ποὺς εἶμι χωλῶν...»**

Ἴσως πονᾷς, διότι βλέπεις πόσο ἀπέχουμε ἀπὸ κάτι τέτοιο. Γιατί νὰ μᾶς τρομάζει ὅμως ἡ ἀπόστασις; Γιατί νὰ ὑπολογίζουμε τὸ μᾶκρος τοῦ δρόμου; Μαζί μας δὲν βαδίζει Ἐκεῖνος πού θεράπευσε τοὺς χωλοὺς καὶ τοὺς παραλυτικοὺς; Δὲν θὰ μᾶς συμπαρισταθεῖ λοιπὸν στὴν ἱερὴ μας προσπάθεια νὰ γίνουμε ὁ καθένας μας **«ποὺς χωλῶν»**;

Μάτι γιὰ τοὺς τυφλοὺς καὶ πόδι γιὰ τοὺς χωλοὺς. **«Ὁφθαλμὸς καὶ ποὺς»**. Μὰ δὲν θὰ μείνει μόνο σ' αὐτὰ ὁ Ἰώβ. Οἱ μεγάλες ψυχὲς μὲ τὶς ἀπεριόριστες διαστάσεις, μὲ τοὺς ἀχανεῖς ὀρίζοντες, μὲ τὴν ἀκόρεστη δίψα καὶ τὴν ἀσίγαστη πείνα γιὰ αὐτοπροσφορὰ δὲν σταματοῦν εὐκόλα. Δὲν περιορίζονται, δὲν ἱκανοποιοῦνται. Μετὰ τὸ **«ὀφθαλμὸς»** καὶ **«ποὺς»**, θὰ προσθέσει: **«Ἐγὼ ἤμην πατήρ ἀδυνάτων»** (Ἰώβ κθ' 16).

Πατέρας τῶν ἀδυνάτων. Πατέρας! Αὐτὸ τὸ ἀνυπέβλητα ἐξαίσιον καὶ βαθὺ ὄνομα. Ἡμῶνα πατέρας ὄλων ἐκείνων πού εἶναι ἀδύνατοι ὑλικά, ἠθικά, πνευματικά. Ὁχι ἓνας ἀπλὸς προστάτης, ἀλλὰ πατέρας. Πατέρας πού πονεῖ, πού σκέπτεται ἀκατάπαυστα, πού κρατᾷ στὸ δυνατὸ καὶ λεπτό του χέρι τὰ παγωμένα χέρια τῶν ἀδυνάτων, πού τρέμουν. Πατέρας πού δὲν περιορίζεται σὲ μιὰ περιπτώσιακὴ ἐκδήλωσις στοργῆς, ἀλλὰ μεριμνᾷ συνεχῶς. Τί ὑπέροχο εἶναι νὰ σὲ νιώθῃ πατέρα ἓνας ἀδύνατος. Νὰ ξέρεῖ ὅτι μέσα στὸ σπῆθος σου χτυπάει ἡ καρδιὰ ἑνὸς πατέρα καὶ ὄχι ἑνὸς ξένου. Δὲν συμφωνεῖς, ὅτι ἀξίζει νὰ εἶναι κανεὶς πατέρας τῶν ἀδυνάτων; Ἀξίζει χίλιες φορές...

Κύριε, μὲ ἀπλότητα ψυχῆς σὲ ἱκετεύουμε: Ἀξιώσε μας νὰ γίνουμε: Μάτια τυφλῶν - πόδια ἀναπήρων - πατέρες ἀδυνάτων. Ἀντί, λοιπὸν, νὰ κλεινόμαστε στὸν ἑαυτὸ μας, πόσο ἀλήθεια θὰ ἀλλάξῃ καὶ ἡ δική μας ζωὴ προσφέροντας ἀγάπην. Γιατί ἡ ἀγάπη πού προσφέρεται ἐπιστρέφει πολλαπλάσια σ' ἐκεῖνον πού τὴν προσφέρει. Σὲ εὐγνωμονοῦμε, γιατί μᾶς βοήθησες νὰ καταλάβουμε, πῶς ἡ ζωὴ μας ὁμορφαίνει, γεμίζει χαρὰ, παίρνει νόημα μονάχα μὲ τὴν προσφορὰ τῆς ἀγάπης καὶ κοντὰ σὲ Σένα, Πατέρα μας. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἃς εἶναι καὶ ἡ καλύτερη ἀρχὴ γιὰ τὸ νέο ἔτος.

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ 2020

Τὸ θάρρος τοῦ Χριστιανοῦ δὲν εἶναι ἄγνοια κινδύνου. Εἶναι πεποίθησις στὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ, πού ἐμπνέει δύναμιν καὶ ἀφοβία μπροστὰ στοὺς κινδύνους καὶ τὶς δοκιμασίες. Τὸ εορτολόγιον τοῦ 2020 ἔχει ὡς θέμα τὴν χριστιανικὴν ἀνδρεία, τὴν τόσο στενὰ συνδεδεμένη μὲ τὴν πίστην. **Τιμὴ € 1,00**

«Διεσκόρπισεν ὑπερηφάνους»

Ὁ πύργος τῆς Βαβέλ. Μιὰ ἱστορία πανάρχαια ἀπὸ τὴν Π. Διαθήκη, γεμάτη διδάγματα καὶ συμβολισμούς μὲ διαρκὴ ἐπικαιρότητα. Παρουσιάζει τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἀλαζόνα, τὸν ἀποστάτη, τὸν γεμάτο ἔπαρση, πού, ἐπειδὴ ἔκανε τὰ πρῶτα πηδῆματα στὸ νηπιακὸ στάδιο τῆς τεχνικῆς, νόμισε πὼς μποροῦσε νὰ ἀγγίξει τὸν οὐρανό. Καὶ ὄχι ἀπλῶς νὰ τὸν ἀγγίξει, νὰ τὸν κατακτήσει, νὰ τὸν ξεπεράσει. Νὰ καταργήσει τὸν ἴδιο τὸν Θεό. Νὰ καθήσει αὐτὸς στὸν θρόνο Του. Θέλησε νὰ χτίσει «Βαβὲλ φθορᾶς μὲ λάσπη», μὲ πλίνθους καὶ πίσσα. Νὰ κατασκευάσει ἔργο θαυμαστὸ καὶ πρωτοποριακὸ, πύργο πανύψηλο. Νὰ ἀνταγωνισθεῖ τὸν Κτίστη καὶ Δημιουργό. Νὰ κηρύξει τὴν ἀποδέσμευση καὶ ἀνεξαρτητοποίησή του ἀπὸ Αὐτόν. Παραστατικὴ ἡ διήγηση ἀπὸ τὸ πρῶτο βιβλίον τῆς Π. Διαθήκης, τὴν Γένεση (1α´ 1-9):

«Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος καὶ μέχρι τότε, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μιλοῦσαν μιὰ γλῶσσα καὶ εἶχαν τὴν ἴδια ὁμιλία. Ἔτσι ὑπῆρχε συνεννόηση μεταξύ τους. Ὅταν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε ξεκίνησαν ἀπὸ τὰ ἀνατολικά μέρη βρῆκαν τὴν εὐφορὴν πεδιάδα στὴν περιοχὴ Σενναάρ καὶ ἐγκαταστάθηκαν ἐκεῖ. Τότε εἶπε ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλο: Ἐλάτε νὰ πλάσσουμε ὅλοι μαζί πλίνθους καὶ νὰ τοὺς ψήσουμε στὴν φωτιά, γιὰ νὰ σκληρύνουν καὶ νὰ εἶναι ἀνθεκτικοί. Οἱ πλίνθοι θὰ τοὺς χρῆσιμεύαν ὡς λίθοι οἰκοδομῆς καὶ ὡς λάσπη ἀνάμεσα στοὺς πλίνθους χρησιμοποίησαν τὴν ἄσφαλτο. Ὑστερα εἶπαν μεταξύ τους: Ἐλάτε νὰ οἰκοδομήσουμε ὅλοι μαζί γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας πόλη καὶ πύργο, τοῦ ὁποῖου ἡ κορυφὴ θὰ φθάνει ὡς τὸν οὐρανό. Ἔτσι θὰ ἀφήσουμε στοὺς ἀπογόνους μας δοξασμένο ὄνομα, προτοῦ διασκορπισθοῦμε στὸ πρόσωπο ὅλης τῆς γῆς. Καὶ ἄρχισαν νὰ χτίζουν τὴν πόλη καὶ τὸν πύργο. Τότε κατέβηκε ὁ Θεὸς νὰ δεῖ τὴν πόλη καὶ τὸν πύργο πού εἶχαν ἀρχίσει νὰ χτίζουν οἱ μικροὶ ἄνθρωποι. Καὶ εἶπε τότε ὁ Κύριος καὶ Θεός: Νά, ὡς τώρα ὅλοι τοὺς εἶναι ἕνας λαὸς καὶ μόνο μιὰ γλῶσσα ὁμιλοῦν. Νὰ ὅμως ἀπὸ ἀλαζονεία καὶ ἐπίδειξη ἀρχισαν νὰ οἰκοδομοῦν τὸ ἔργο τους. Καὶ νομίζουν, ἐξαπατώντας τὸν ἑαυτὸ τους, ὅτι τώρα τίποτε δὲν θὰ τοὺς λείψει καὶ δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσει ἀπὸ ὅσα σκέπτονται νὰ πραγματοποιήσουν. Τὸ ἔργο τους θὰ ὀλοκληρωθεῖ.

»Καὶ τότε εἶπε ὁ Τριαδικὸς Θεός: Ἐμπρός, ἄς κατεβούμε ἐκεῖ καὶ ἄς ἐπιφέρουμε σύγχυση στὴ γλῶσσα τους, γιὰ νὰ μὴν καταλαβαίνει ὁ ἕνας τὴν γλῶσσα τοῦ ἄλλου καὶ νὰ μὴν μποροῦν νὰ συνεννοηθοῦν. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Μὲ τὴν σύγχυση πού προκλήθηκε στὴν γλῶσσα τους καὶ τὴν ἀσυνεννοησίαν πού ἐπακολούθησε, ὁ Θεὸς τοὺς ἀνάγκασε νὰ διασκορπισθοῦν σὲ ὅλη τὴν γῆ καὶ νὰ παύσουν νὰ οἰκοδομοῦν τὴν ὑπερήφανη πόλη καὶ τὸν μεγαλόπρεπο πύργο. Γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάσθηκε ἡ περιοχὴ αὐτὴ Σύγχυση, δηλαδὴ Βαβέλ, γιὰτὶ ἐκεῖ ὁ Θεὸς προκάλεσε σύγχυση στὶς γλῶσσες τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς διασκορπίσεν σὲ ὅλη τὴν γῆ».

Μιὰ ἱστορία, εἶπαμε, παλιὰ καὶ σύγχρονη. Ἐπαναλαμβάνεται σὲ κάθε ἐποχὴ ἐπάρσεως καὶ ἀλαζονείας, ἀποστασίας καὶ ἀνταρσίας κατὰ τοῦ Θεοῦ. Μέχρι τότε οἱ ἄνθρωποι μιλοῦσαν μιὰ καὶ μόνο γλῶσσα. Μποροῦσαν νὰ συνεννοηθοῦν, νὰ ἐπικοινωνήσουν, νὰ συνυπάρξουν, νὰ συνεργασθοῦν. Ὁ ἄνθρωπος, ὅπως βγῆκε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Δημιουργοῦ, δὲν ἦταν πλασμένος γιὰ ἐρημίτης. **«Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός: οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον»** (Γένεσ. β´ 18). Δὲν εἶναι καλὸ, δὲν εἶναι φυσικὸ καὶ δὲν ταιριάζει στὸν ἄνθρωπο νὰ ζεῖ μόνος, χωρὶς σύντροφο καὶ συντροφιά. Ἀπομονωμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Δὲν εἶναι νησιὸς στὸν ὠκεανό. Εἶναι κοινωνικὸ ὄν. Εἶναι συνάνθρωπος, συνάδελφος, συμπολίτης. Ἔτσι ξεκίνησε ἡ ἀνθρωπότητα. Ἔτσι ἤθελε τὸν ἄνθρωπο ὁ Θεός. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς δημιουργίας ὁ Θεὸς πλάϊ στὸν Ἀδὰμ ἔβαλε τὴν Εὐά. Νὰ ζοῦν μαζί, νὰ συνυπάρχουν, νὰ ἐπικοινωνοῦν, νὰ ἀλληλοβοηθοῦνται, νὰ ἀλληλοενισχύονται. Νὰ ὑπηρετήσουν στὸ μέγα ἔργο τῆς διαιωνίσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὡς συνδημιουργοὶ Θεοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως τῆς πτώσης, πού δὲν θέλησε νὰ μείνει πιστὸς στὸ σχέδιο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν εὐτυχία του, γιὰ τὴν πρόδοό τους, γιὰ νὰ προχωρήσει ἀπὸ τὸ **«κατ' εἰκόνα»** στὸ **«καθ' ὁμοίωσιν»** Θεοῦ, ἐπαναστάτησε. Ὑπέκυψε στὸν πειρασμὸ τῆς θεοποιήσεώς του. Ἔτσι ἦλθε ἡ τραγικὴ πτώση τῶν πρωτοπλάστων μὲ τὶς ὀλέθριες συνέπειες γιὰ ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος. Αὐτὸ συνέβη καὶ τώρα μὲ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Νῶε. Ὁργανώνουν τὴ ζωὴ τους ἐγωιστικά, κηρύσσοντας σὲ ἄγνοια τὸν Θεό. Δὲν τοὺς χρειάζεται ὁ Θεός. Τὸν θεωροῦν ἐμπόδιο στὰ φιλόδοξα σχέδιά τους. Καὶ προχωροῦν. Μέχρι τότε κατασκευάζαν τὴν κατοικία τους μὲ ἀπλούστερα ὕλικά. Χρησιμοποιοῦσαν ξύλα καὶ πελεκημένες πέτρες. Τώρα, εἶπαμε, ἀνακαλύπτουν τοὺς πλίνθους. Ψημένοι, ἐλαφροὶ καὶ ἀνθεκτικοὶ θὰ τοὺς βοηθήσουν τὴν κατασκευὴ μεγάλων οἰκοδομημάτων. Ὡς συγκολλητικὴ ὕλη, διευκολυντικὴ στὴν ἐργασία τους, ἔχουν τὴν ἄσφαλτο, τὴν πίσσα. Σκοπὸς τους νὰ χτίσουν πύργο πού θὰ φτάνει ὡς τὸν οὐρανό.

Μέχρις ἐδῶ θὰ λέγαμε τίποτα τὸ μεμπτόν. Οἱ εὐγενεῖς καὶ δημιουργικὲς φιλοδοξίες δὲν εἶναι ὅπωςδῆποτε κατακριτέες. Ἐξαρτᾶται πάντοτε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, τὰ κίνητρα καὶ τὶς ἐπιδιώξεις του. Ἡ πρόοδος, ἡ ἐπιστήμη, ἡ τεχνικὴ πρέπει νὰ ἔχουν ἕνα σκοπὸ, νὰ ὑπηρετοῦν τὸν ἄνθρωπο. Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μένει ταπεινὸς κανένα πρόβλημα δὲν ὑπάρχει. Τὰ προβλήματα ἀρχίζουν, ὅταν θεωρήσει τὸν ἑαυτὸ του παντοδύναμο καί, μέσα στὴ μέθη καὶ τὸν αὐθαυμασμό του, ζητήσει νὰ καταργήσει τὸν Θεό. Τί εἶπαν μεταξύ τους; Ἐλάτε νὰ οἰκοδομήσουμε πόλη καὶ πύργο πού θὰ φθάσει ὡς τὸν οὐρανό. Ἔτσι θὰ ἀφήσουμε ὄνομα δοξασμένο. Καταφυγὴ καὶ προστασία μας ὁ πύργος καὶ ὄχι ὁ Θεός. Πόσο ἀνόητος γίνεται ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐπηρμένος, ὁ ματαιόδοξος πού, ἀντὶ γιὰ τὴν ὀφειλόμενὴ εὐγνωμοσύνη στὸν Θεό, ζητάει νὰ τὸν βγάλει ἀπὸ τὴ ζωὴ του καὶ ζεῖ μὲ τὴν ψευδαίσθηση, τὴν αὐταπάτη τῆς δικῆς του παντοδυναμίας.

«Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὡς γέγραπται ἐν τοῖς προφήταις, ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδὸν σου ἔμπροσθέν σου· φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ, ἐγένετο Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν. Καὶ ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα καὶ οἱ Ἱεροσολυμίται,

**ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. α' 1-8
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β' Τιμ. δ' 5-8**

καὶ ἐβαπτίζοντο πάντες ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπ' αὐτοῦ ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ἦν

δὲ ὁ Ἰωάννης ἐνδεδυμένος τρίχας καμήλου καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφύν αὐτοῦ, καὶ ἐσθίων ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον. Καὶ ἐκήρυσσε λέγων· ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου ὀπίσω μου, οὐ οὐκ εἰμὶ ἰκανὸς κύψας λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ· ἐγὼ μὲν ἐβάπτισα ὑμᾶς ἐν ὕδατι, αὐτὸς δὲ βαπτίσει ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ».

ΓΙΑ ΝΑ ἔΛΘΕΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

«Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου».

Πρὶν ἔλθει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς στὸν κόσμον μιὰ μεγάλη καὶ μακρόχρονη προετοιμασία προηγήθηκε. Ὁ Θεὸς προετοίμασε τὴν ἀνθρωπότητα μὲ πολλοὺς τρόπους γιὰ νὰ δεχθεῖ τὸν Λυτρωτῆ. Ἰδιαιτέρως προετοίμασε τὸν Ἰουδαϊκὸ λαό, μέσα στὸν ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ στείλει τὸν Υἱό του. Καὶ τὸ ἐπιστέγασμα τῆς προετοιμασίας αὐτῆς ἦταν ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ὁ ὁποῖος μέσα στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας καλοῦσε τὸν λαὸ νὰ προετοιμασθεῖ γιὰ νὰ ὑποδεχθεῖ τὸν Σωτῆρα: **«Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου».**

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ φιλόστοργος Θεὸς ἀποφασίζει νὰ στείλει τὸν Υἱόν του Σωτῆρα καὶ Λυτρωτῆ στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου κάνει τὴν ἴδια προετοιμασία.

Ἐνεργεῖ μὲ δραστικότητα καὶ ἀποφασιστικότητα καὶ προετοιμάζει τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ γιὰ νὰ δεχθεῖ τὸν Χριστό. Πῶς ὅμως;

Προδρομικὲς φωνές.

Τὸ πρῶτο ποὺ ἐπιδιώκει ὁ ἀγαθὸς Θεὸς στὴν προετοιμασία αὐτὴ εἶναι νὰ ἀφυπνίσει τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ τὸν λήθαργο τῆς ἁμαρτίας. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ στέλνει καὶ ἐδῶ τοὺς προδρόμους του, γιὰ νὰ ξυπνήσουν τὴν ψυχὴ καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσουν σὲ προετοιμασία γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Προδρόμου ἀκούσθηκε μέσα στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας, ἐκεῖ ποὺ συνήθως ἀντηχοῦσαν οἱ βρυκηθμοὶ τῶν θηρίων. Ἔτσι καὶ μέσα στὴν ψυχὴ, ἡ ὁποία χωρὶς τὸν Θεὸ εἶναι μιὰ ἔρημος μέσα στὴν ὁποία ἀκούγονται οἱ βρυκηθμοὶ τῶν παθῶν, ἀντηχεῖ ξαφνικὰ μιὰ φωνή. Εἶναι ἴσως ἓνα συγκλονιστικὸ γεγονός, μιὰ θλίψη, μιὰ ἀποτυχία ἢ μιὰ μεγάλη χαρὰ ποὺ δοκιμάζει ὁ ἀνθρώπος. Εἶναι αὐτὴ μιὰ ἀφυπνιστικὴ προδρομικὴ φωνή, ποὺ στέλνει ὁ εὐσπλαγχνὸς Κύριος γιὰ νὰ ἀφυπνίσει τὴν ψυχὴ. Μὲ ἀπειρες φωνές, πότε σιγανές καὶ γλυκιές, σὰν τὴν ἀπαλὴ πνοή, πότε δυνατές καὶ συγκλονιστικές, σὰν τὸν κεραυνὸ καὶ τὴν βροντὴ, προετοιμάζει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ. Εἶναι φωνές, ποὺ ἀναστατώνουν καὶ ἀφυπνίζουν τὴν ψυχὴ. Φωνές, ποὺ δημιουργοῦν αἰσθήματα συντριβῆς καὶ προκαλοῦν δάκρυα μετανοίας. Φωνές, ποὺ γεννοῦν στὴν ψυχὴ τὸν πόθο καὶ ριζώνουν τὴ νοσταλγία καὶ τὴν προσδοκία τοῦ Λυτρωτῆ.

«Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδόν».

Ἀλλὰ ὁ γεμάτος στοργὴ καὶ ἀνεξάντλητη ἀγάπη Κύριος δὲν σταματᾷ μέχρι ἐδῶ. Δίνει ἀκόμη στὴν ψυχὴ τὴν διάθεση καὶ τὴν προθυμία γιὰ νὰ προετοιμασθεῖ καὶ μόνη της γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Σωτῆρα της.

Οἱ Ἰουδαῖοι **«ἐξεπορεύοντο πρὸς τὸν Ἰωάννην... καὶ ἐβαπτίζοντο ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν».** Καὶ οἱ ψυχὲς ποὺ προετοίμασε ὁ Θεὸς μὲ τὶς προδρομικὲς φωνές του, ἀρχίζουν μὲ ζῆλο καὶ προθυμίᾳ τὸ μεγάλο ἔργο τῆς προετοιμασίας. Δύσκολο καὶ κουραστικὸ τὸ ἔργο τους. Πρέπει ν' ἀνοίξουν τὸν δρόμο, ποὺ θὰ ὀδηγήσει κοντὰ τους τὸν ἐρχόμενο Λυτρωτῆ. Ἐνα πελώριο ἔργο προετοιμασίας πρέπει νὰ γίνει, ὅπως τὸ περιέγραψε ὁ προφήτης: **«Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου· εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται καὶ ἔσται πάντα τὰ σκολιὰ (στραβοὶ δρόμοι) εἰς εὐθείαν καὶ ἡ τραχεῖα (ἀνώμαλοι δρόμοι) εἰς ὁδοὺς λείας»** (Ἠσ. μ' 3-4). Δηλαδή: Κάθε φαράγγι καὶ χάσμα, ποὺ ἀνοίξε μέσα στὶς ψυχὲς ὁ σεισμὸς τοῦ χωρισμοῦ τους ἀπὸ τὸν Θεό, πρέπει νὰ κλείσει καὶ κάθε ὄρος καὶ βουνὸ κακίας καὶ ἁμαρτίας, ποὺ πλάκωνε τὰ στήθη τους, πρέπει νὰ φύγει. Τὰ δαιδαλώδη μονοπάτια τῆς ἄσωτης ζωῆς πρέπει νὰ ἰσιώσουν. Καὶ ὁ ἀνώματος καὶ τραχὺς χαρακτήρας πρέπει νὰ ἐξομαλυνθεῖ. Καὶ ὅταν τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔργο ὀλοκληρωθεῖ, τότε **«ὀφθήσεται ἡ δόξα Κυρίου καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ»** (Ἠσ. μ' 5). Θὰ ἔλθει ὁ Κύριος καὶ οἱ ψυχὲς θὰ ὑποδεχθοῦν τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτῆ τους!

Ὁλόκληρη ἡ ζωὴ μας εἶναι μιὰ προετοιμασία γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ ἐρχόμενου Κυρίου. Καὶ τὸ νέο ἔτος, ποὺ μᾶς χαρίζει ὁ φιλόστοργος Πατέρας μας εἶναι μιὰ ἀκόμη εὐκαιρία καὶ κλήση γιὰ τὴν προετοιμασία αὐτῆ. Ὁ Θεός, ὃς εἴμαστε βέβαιοι, θὰ μᾶς στείλει καὶ φέτος τοὺς προδρόμους του. Θὰ ζητήσῃ μὲ κάθε τρόπο νὰ μᾶς ἐμπνεύσει τὴν διάθεση τῆς προετοιμασίας. Ἀπὸ ἐμᾶς χρειάζεται ἡ καθημερινὴ προσπάθεια γιὰ νὰ ἔλθει, γιὰ νὰ ἔρχεται ὁ Κύριος Ἰησοῦς, Σωτῆρ καὶ Λυτρωτῆς στὴ ζωὴ καὶ τὴν ψυχὴ μας.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὁρίοις Ζαβουλῶν καὶ Νεφθαλείμ, ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· γῆ Ζαβουλῶν καὶ γῆ Νε-

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. δ' 12-17
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐφεσ. δ' 7-13

φθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκοτίῃ εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς. Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν· μετανοεῖτε· ἤγγικεν γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

«Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν...»

Μὲ τὴ σημερινὴ Κυριακὴ τελειώνει ὁ ἐορτολογικὸς κύκλος τῶν ἐορτῶν τῆς περιόδου αὐτῆς. Τὸ δωδεκάημερο τῶν μεγάλων δεσποτικῶν ἐορτῶν ποὺ ἐορτάσαμε. Τὰ Χριστούγεννα, ἡ Περιτομὴ καὶ τὰ Θεοφάνεια. Καὶ συγχρόνως κηρύσσεται ἡ ἐναρξη τοῦ κηρυκτικοῦ, τοῦ δημοσίου ἔργου τοῦ Κυρίου. Ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς περίμενε. Προετοιμάσθηκε ὡς ἄνθρωπος. Καὶ ἄρχισε τὸ ἔργο Του στὸν κατάλληλο καιρὸ.

* * *

«Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν...»

Ἀπὸ πότε; Ὅταν ἔγινε τριάντα ἐτῶν. Ἀφοῦ πέρασε 30 χρόνια στὴν εὐλογημένη καὶ ἀγία ἐκείνη οἰκογένεια. Ἐργαζόμενος χειρωνακτικὰ καὶ βοηθώντας στὴν ἐργασία τὸν προστάτη του Ἰωσήφ. Ἀφοῦ πέρασε 30 χρόνια σιωπῆς καὶ προετοιμασίας.

Ἀφοῦ λοιπὸν πέρασε μακρὰ περίοδο προετοιμασίας. Ἀφοῦ ὀδηγήθηκε στὸ βάπτισμα, χωρὶς νὰ ἔχει ἀνάγκη βαπτίσματος ὡς ἀναμάρτητος. Ἀφοῦ δοκίμασε φοβεροὺς πειρασμοὺς στὴν ἔρημο ὑπὸ τοῦ Διαβόλου. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ γινόταν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὅλων τῶν Χριστιανῶν, ἔπρεπε νὰ δοκιμασθεῖ. Νὰ πειρασθεῖ. Καὶ ἀφοῦ ἀναδείχθηκε νικητὴς καὶ θριαμβευτὴς, ἔτοιμος πλέον ἀρχίζει τὸ ἔργο Του. Τριάντα χρόνια προετοιμασίας, καὶ τρία χρόνια δράσεως. Ἐτσι ἔκαμε ἔργο μοναδικὸ καὶ ἀνεπανάληπτο. Ἀσύλληπτης ἱερότητας καὶ ἀξίας. Μὲ προεκτάσεις αἰώνιας σημασίας γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ μεῖς ἀρχίσαμε καὶ ἀρχίζουμε τὰ διάφορα ἔργα μας. Ἀρχίσαμε τὴ ζωὴ μας. Τὴν ἐργασία καὶ τὸ ἐπάγγελμα μας. Μπαίνουν οἱ περισσότεροι στὸν γάμο καὶ τὴν οἰκογένεια. Πῶς ὁμως ἀρχίζουν; Πῶς προχωροῦν; Προετοιμάζονται; Τὰ χρόνια κυρίως τὰ νεανικὰ εἶναι χρόνια προετοιμασίας. Εἶναι ἡ περίοδος κατὰ τὴν ὁποία ὁ σπόρος σπέρνεται στὴ γῆ. Χάνεται καὶ ἀφανίζεται ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα μάτια. Ρίχνει ὁμως ρίζες καὶ φυτρώνει. Τὸ χειμῶνα ἐτοιμάζεται ὁ καρπός. Τὶς χειμωνιάτικες ἐκεῖνες ἡμέρες καὶ νύχτες ἐτοιμάζεται τὸ σιτάρι. Συντελεῖται ἡ βλάστηση καὶ ἡ καρποφορία.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι στὸ πέρασμα τῆς ἱστορίας, προσέφεραν στὴν ἀνθρωπότητα εἴτε ὡς ἐπιστήμονες εἴτε ὡς πνευματικοὶ ἄνθρωποι καὶ κοινωνικοὶ ἐργάτες, πέρασαν χρόνια σκληρῆς ἐργασίας, μόχθου καὶ προετοιμασίας. Οἱ μεγάλοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας πέρασαν λιγότερο ἢ περισσότερο διάστημα

προετοιμασίας. Ἐζησαν σὲ ἀτμόσφαιρα μελέτης, προσευχῆς, περισυλλογῆς. Ἐτσι ἐτοιμάσθηκαν γιὰ τὴ μεγάλη τους ἀποστολή.

Ὁ μεγάλος ἐπίσης Ἀπόστολος Παῦλος μετὰ τὴ θαυμαστὴ ἀποκάλυψη ποὺ ἔλαβε, καὶ θαυμαστὴ μεταστροφή ποὺ ἔζησε, δὲν ἀρκέσθηκε σ' αὐτό. Δὲν βιάστηκε νὰ ἀρχίσει τὸ ἔργο του καὶ δὲν τὸ ἄρχισε ἀμέσως. Ἐσκυψε μέσα του. Στοχάσθηκε. Ἐνεβάθυνε στὸ καινούργιο μήνυμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καὶ ἐν συνεχείᾳ πορεύτηκε στὰ πέρατα τοῦ τότε κόσμου καὶ πραγματοποιοῖσε τὸ θαυμαστὸ ἔργο του.

Ἐμεῖς δώσαμε σημασία στὰ χρόνια τῆς προετοιμασίας; Προκειμένου νὰ μάθουμε μιὰ τέχνη μαθητεύουμε. Προκειμένου νὰ μάθουμε γράμματα καὶ κάποια ἐπιστήμη πηγαίνουμε στὰ ἀρμόδια σχολεῖα καὶ μαθητεύουμε στοὺς εἰδικούς. Μὰ ἡ μεγαλύτερη τέχνη καὶ ἐπιστήμη εἶναι νὰ μάθει νὰ ζεῖ κανεὶς ἀληθινά. Σημασία ἔχει ὄχι τόσο ἡ ἐπιτυχία σὲ κάποια σχολή, ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία στὴ ζωὴ. Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιτύχει στὴν οἰαδήποτε ἀνωτέρα σχολὴ καὶ νὰ ἀποτύχει στὴ ζωὴ. Καὶ ἀντιθέτως.

Τὸ πρόβλημα καὶ τὸ μυστικὸ εἶναι νὰ ἐπιτύχουμε στὴ ζωὴ μας. Νὰ μάθουμε νέοι καὶ μεγαλύτεροι, ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ἕνας δύσκολος καὶ εὐγενὴς στίβος, ὁ ὁποῖος μὲ καλεῖ νὰ ἀγωνισθῶ καὶ νὰ ἀθλήσω. Μὲ θέλει ἀγωνιστὴ καὶ ἀθλητὴ. Νὰ μάθω νὰ ἐργάζομαι. Σημασία ἔχει ὄχι τί κάνω, ἀλλὰ πῶς τὸ κάνω. Νὰ μάθω νὰ συνεργάζομαι. Ἡ ζωὴ εἶναι συνεργασία καὶ συνάθληση. Χρειάζεται νὰ παίρνω τὰ ἀπαραίτητα μορφωτικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ἐφόδια, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα νὰ ἀκούω τὰ μηνύματα τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ ζωὴ μου νὰ εἶναι χρήσιμη. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη δυστυχία, ἡ ζωὴ μου νὰ μὴ χρησιμεύει σὲ κανένα. Ἀπεναντίας ἡ χαρὰ βρίσκεται στὸ δρόμο τῆς προσφορᾶς. Νὰ βλέπω τὸ σύντομο καὶ περαστικὸ τῆς παρούσας ζωῆς. Ἀλλὰ καὶ τὴ μεγάλη σπουδαιότητα καὶ ἱερότητα ποὺ ἔχει. Ὅτι εἶναι στίβος καλλιέργειας. Προσφέρεται ἐν χρόνῳ ἡ σωτηρία. Καλοῦμαι νὰ βιώσω τὴ μετάνοια, μήνυμα τοῦ σημερινοῦ, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρου τοῦ Εὐαγγελίου. Νὰ ἐπιτύχω τὸν μεγάλο προορισμό μου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ κατὰ τὸ δυνατό ὁμοίωσή μου μὲ τὸν Χριστὸ καὶ ἡ ἐν Χριστῷ καὶ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι θέωσή μου. Ἡ παρούσα ζωὴ εἶναι προθάλαμος καὶ εἰσαγωγή γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Τὸ σήμερον ἐτοιμάζει τὸ αὔριον, ἡ ζωὴ τὸν Οὐρανόν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Μὴ ποιεῖν... πρὸς τὸ θεαθῆναι»

«Τὴν βράβευσαν πρὸ καιροῦ γιὰ τὶς φιλανθρωπικὲς δραστηριότητές της. Δημοσιογράφος καθημερινῆς ἑφημερίδας ἔγραψε: «Σ' ὄ,τι ἀφορᾷ τὴν Λ. τὸ βραβεῖο ποὺ θὰ τῆς ταίριαζε περισσότερο θὰ ἦταν μᾶλλον αὐτὸ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔθεσε τὸν ἑαυτό του ἀπόλυτα στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἑαυτοῦ του». Ὑπερβολικὴ ἢ κρίση; Κανένας δὲν εἶναι καρδιογνώστης. Ἄλλωστε τὸ νὰ ἀγαπᾷ κανεὶς τὸν ἑαυτό του, νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν, εἶναι τόσο φυσικό. Νομίζω, πὼς δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἐπιλήψιμο. Γιατί νὰ ἀπαγορεύεται ἡ ἀγάπη στὸν ἑαυτό μας;»

Χρειάζεται, πράγματι, μιὰ διευκρίνιση. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τὴν ἀγάπη αὐτὴ τὴν ἔθεσε σὰν μέτρο τῆς ἀγάπης μας στοὺς ἄλλους. «**Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν**», μᾶς εἶπε. Ἡ ἐντολὴ αὐτὴ ὄχι μόνο δὲν ἀποκλείει τὴν ἀγάπη στὸν ἑαυτό μας, ἀλλὰ τὴν προϋποθέτει. Ἄλλο ὁ ἐγωκεντρισμός, ἢ ἀρρωστημένη ἀγάπη στὸ ὑπερτροφικὸ ἐγὼ καὶ ἄλλο ἡ ὑγιὲς ἀγάπη στὸν ἑαυτό μας. Ἄλλο τὸ νὰ κάνουμε τὸν ἑαυτό μας κέντρο τοῦ σύμπαντος καὶ νὰ ζητᾶμε γι' αὐτόν τὴν ἀποκλειστικὴ ἀγάπη καὶ ἄλλο νὰ δεχόμαστε καὶ νὰ χαιρόμαστε τὴν ἀγάπη τῶν συνανθρώπων μας. «**Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν**» σημαίνει νὰ ἀγαπᾷς τοὺς ἄλλους ὅπως ἀγαπᾷς τὸν ἑαυτό σου. Δὲν σημαίνει ὅμως νὰ χρησιμοποιοῦν τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ προβάλλεις τὸν ἑαυτό σου. Εἶναι ἐκμετάλλευση τῆς ἀγάπης καὶ βεβήλωση τῆς φιλανθρωπίας, ὅταν τὶς κορυφαῖες αὐτὲς ἀρετὲς τὶς χρησιμοποιοῦν κανεὶς ὄχι γιὰ τὴν ἀνακούφιση τοῦ πλησίον, ἀλλὰ γιὰ αὐτοπροβολή.

Ἡ ἀγάπη δὲν συμβαδίζει ποτὲ μὲ τὸν ἐγωισμό. Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη συμπορεύεται μὲ τὴν ταπείνωση. Τὴν προϋποθέτει. Στὸ μεγάλοπρεπο οἰκοδόμημα τῶν ἀρετῶν ἢ ταπεινοφροσύνη ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιο καὶ ἡ ἀγάπη τὸ ἐπιστέγασμα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁποιοδήποτε ἔργο ποὺ δὲν θεμελιώνεται στὴν ταπείνωση, στὴν ἀνιδιοτέλεια, στὴν αὐταπάρνηση, δηλαδή, στὴν ἀπάρνηση τοῦ ἐγώ, δὲν παράγει καρπούς, δὲν ἔχει διάρκεια.

Εὐκολὰ ἰδρύεις ἕνα σωματεῖο γιὰ ἀνθρώπινη συμπάρασταση καὶ ἀλληλεγγύη. Καὶ ἂν εἶσαι διασημότητα παίρνει ἐπίσης εὐκολὰ διαστάσεις μεγάλης προβολῆς. Καὶ ἂν ὑπάρχουν καὶ ἄφθονα χρήματα ὑψώνονται σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα μεγάλοπρεπα οἰκοδομήματα. Ποιὸς ὅμως θὰ τὰ ἐμψυχώσει; Ποιὸς θὰ τοὺς δώσει ἔμπνευση, περιεχόμενο, νόημα καὶ σκοπὸ; Ἀσφαλῶς μόνο οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀγάπης, τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς ἀνιδιοτελοῦς προσφορᾶς. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ θέτουν τὸν ἑαυτό τους στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἑαυτοῦ τους, εἶναι ὄχι μόνο ἀκατάλληλοι γιὰ τέτοια ἔργα, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑποβαθμίζουν, ὅταν δὲν τὰ διαβάλλουν.

Ἡ ἄσκηση τῆς ἀρετῆς καὶ μάλιστα τῆς φιλαν-

θρωπίας, δὲν πρέπει νὰ εἶναι πράξη ἐπιδειξέως, θὰ ὑπογραμμίσαι ὁ Κύριος στὴν ἐπὶ τοῦ Ὁρους Ὁμιλία Του: «**Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μήγε, μισθὸν οὐκ ἔχετε παρὰ τῷ πατρὶ ὑμῶν τῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ὅταν οὖν ποιῆς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου, ὡς περ οἱ ὑποκριταὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς ρύμαις, ὅπως δοξασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν...**» (Ματθ. στ' 1-2).

Ἐλεγχο τῆς γνησιότητας τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης μᾶς συνιστᾷ νὰ κάνουμε ὁ Κύριος. Ποιὸ εἶναι τὸ κίνητρό μας; Ἡ ἐπίδειξη ἢ ἡ ἀνιδιοτελὴς συμπάθεια; Ἡ αὐτοπροβολὴ ἢ ἡ συμπάρασταση στὸν πάσχοντα συνάνθρωπό μας; Μᾶς συγκινεῖ ὁ ἀνθρώπινος πόνος καὶ αὐτὸς πυροδοτεῖ τὴν καρδιά μας καὶ τὴν παρακινεῖ στὴν φιλανθρωπία; Ἡ ἡ ἀνθρώπινη δυστυχία γίνεται τὸ ὄχημα τῆς ἐπιδεικτικῆς προσφορᾶς μας; Ἡ ἀγάπη μας εἶναι εἰλικρινὴς ἢ ὑποκριτικὴ;

Ὁ Κύριος ἐπεσήμανε τὸν κίνδυνο καὶ μίλησε γιὰ ὑποκριτές: «*Τὸ μὲν προσωπεῖον ἐλεημοσύνης ἦν, ἡ δὲ διάνοια ὠμότητος καὶ ἀπανθρωπίας. Οὐ γὰρ διὰ τοὺς πλησίον ἐλεεῖν ποιοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τὸ δόξης ἀπολαβεῖν αὐτούς*» (Χρυσόστομος).

Ἄς τὸ ὑπογραμμίσουμε. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ ἀγαπήσει καὶ νὰ ἀγαπηθεῖ. Γιὰ ἐκεῖνον ποὺ δὲν ἔχει κανένα νὰ ἀγαπήσει καὶ κανένα νὰ ἀγαπηθεῖ, ἡ ὑπαρξη γίνεται φορτίο ἀσήκωτο. Ἡ ἀγάπη ἔχει μεγάλη δύναμη ἀναμορφωτικὴ καὶ διαμορφωτικὴ τοῦ προσώπου, ὄχι μόνο ὅταν προσφέρεται, ἀλλὰ καὶ ὅταν λαμβάνεται. Ἡ ἔλλειψή της δημιουργεῖ τὰ πιὸ μεγάλα προβλήματα στὶς σύγχρονες κοινωνίες. Μιλᾶμε φυσικὰ ὄχι γιὰ τὴν ἀρρωστημένη ἀγάπη ἢ μᾶλλον γιὰ τὴν αὐτολατρία τοῦ ἐγώ.

Αὐτὴ τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη ζοῦσε καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν διεκήρυτε, ὅτι «**ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτόν ὑπὲρ ἐμοῦ**» (Γαλάτ. β' 20). Μέσα του ζοῦσε ὁ Χριστός. Καὶ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ Του ἀγάπη γι' αὐτόν, ὁ Κύριος θυσιάστηκε πάνω στὸν Σταυρό. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη γινόταν κινητήρια δύναμη προσφορᾶς στοὺς ἄλλους. Ζοῦσε τὴν ἀγάπη ποὺ νεκρώνει τὸ ἐγὼ καὶ ἀνωτεροποιεῖ τὸν ἄνθρωπο. Δὲν εἶχε θέσει τὸν ἑαυτό του στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ στὴν διακονία τῶν ἄλλων. Ἦταν γνωστὸ σὲ ὅλους καὶ τοὺς τὸ ὑπενθυμίζει δείχνοντάς τους τὰ ροζιασμένα χέρια του: «**Αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὐσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταὶ**» (Πράξ. κ' 34). Καὶ αὐτὸ ἀποτελοῦσε καύχημα καὶ χαρὰ του. Ἦταν ὁ ὀλοκληρωμένος ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης, τῆς ἀνιδιοτελοῦς προσφορᾶς.

«Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου»

Κύριε, στὴν ἑορτὴ τοῦ μεγάλου Προφήτη Σου ἔντονα ἀντήχησαν στὴν ψυχὴ μου τὰ προφητικὰ λόγια: **«Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ· πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται, καὶ ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθείαν καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας, καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ».**

Μπροστὰ στὸ θεόπνευστο αὐτὸ σάλπισμα στέκομαι συλλογισμένος: **«Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου».** Πόσο μακριὰ βρίσκομαι! Πόσο διαφορετικὰ τὰ ἐνδιαφέροντά μου!

Κυρίε μου, ἡ ἐποχὴ μας χαράσσει ὁδοὺς, ἀνοίγει δρόμους, κατασκευάζει λεωφόρους. Κι ὄχι μονάχα στὴ γῆ, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Τὰ ὀδικὰ δίκτυα ἔχουν γίνεи τὸ σύμβολο τοῦ σύγχρονου τεχνοκρατικοῦ πολιτισμοῦ.

Χρήσιμοι βέβαια οἱ δρόμοι. Ἐνας δρόμος φέρνει πρὸ κοντὰ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς βγάζει ἀπὸ τὴν κουραστικὴ μόνωση, τοὺς κάνει νὰ νιώσουν πὼς ἔχουν κι ἄλλους ἀδελφούς πάνω σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη.

Ἐνας δρόμος φέρνει ἀκόμα κοντὰ μας τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ, τὰ τεχνικὰ μέσα, τὶς σύγχρονες εὐκολίες.

Ἐνας δρόμος ὅμως δὲν ἀνοίγει χωρὶς νὰ ξεριζωθοῦν δένδρα, νὰ σπάσουν βράχια, νὰ ἐξομαλυνθοῦν ἐδάφη, νὰ ἰσοπεδωθοῦν ὑψώματα.

Οἱ δρόμοι γίνονται μὲ σύστημα, μὲ κόπο, μὲ προσπάθεια. Μονάχα οἱ ἀτραποὶ καὶ τὰ μονοπάτια δὲν χρειάζονται προγραμματισμὸ καὶ μόχθο.

Ἐνας δρόμος χρειάζεται καὶ σὲ μᾶς σήμερα. Κάνε, Κύριε, ἡ φωνὴ τοῦ προφήτη Σου νὰ ἀκουστεῖ καὶ στὴ σημερινὴ ἔρημο τῆς κοινωνίας μας: **«Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ».**

Χαμένοι μέσα στὰ ὑποπτα μονοπάτια τῆς ἁμαρτίας φροντίσαμε νὰ ἀνοίξουμε λεωφόρους, ποὺ θὰ μᾶς φέρουν εὐκόλα κοντὰ στὴν ἄνεση, στὴ κλιδὴ, στὴν πολυτέλεια, στὸ χρήμα, στὶς ἀπολαύσεις. Καὶ βαδίσουμε –μὲ πόση ἱκανοποίηση!– ὄχι τὸν δρόμο τὸν δικό Σου, ἀλλὰ **«τὴν ὁδὸν τὴν ἀπάγουσαν εἰς τὴν ἀπώλειαν».**

«Καταλιπόντες εὐθείαν ὁδὸν ἐπλανήθημεν, ἐξακολουθήσαντες τῇ ὁδῷ τοῦ Βαλαὰμ τοῦ Βοσόρ, ὃς μισθὸν ἀδικίας ἠγάπησεν». Πόσοι, ἀλήθεια, ἀνέριοι συμβιβασμοὶ καὶ στὴ δική μας ζωὴ! Γι' αὐτὸ καὶ ὑποφέρουμε.

Γιατὶ ἀδιαφορήσαμε μέχρι σήμερα νὰ **«ἐτοιμάσουμε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου»** τὴν **«ἀπάγουσαν εἰς τὴν ζωὴν»;** Γιατὶ δὲν χαράξαμε ἀκόμα τὴν ὁδὸ τῆς ἀγάπης, τῆς θυσίας, τῆς εἰλικρίνειας, τῆς τιμιότητας, τῆς ἀγνότητας, τῆς ἀγιότητας;

Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ δρόμος μᾶς χρειάζεται γιὰ νὰ βροῦμε τὴ χαρὰ, νὰ ζήσουμε τὴ δική Σου εἰρήνη.

Ἐνας δρόμος ποὺ φέρνει σὲ Σένα. Ὁ δρόμος ποὺ θὰ φέρει Ἐσένα στὴν ψυχὴ μας.

Ἀλλὰ πὼς Σὺ νὰ φθάσεις στὴν ψυχὴ μας, ποὺ μοιάζει μὲ δάσος πυκνὸ, ἀδιαπέραστο;

Ὁ ἐγωισμὸς κλείνει τὸν δρόμο, ὁ πειρασμὸς τοῦ χρήματος ὑψώνει τείχη, ὁ αἰσθησιασμὸς γεμίζει τὸ ἔδαφος μὲ ἀγκάθια, τὰ βράχια τῆς σκληρότητας φράζουν τὸ πέρασμά Σου καὶ τὰ ἠθικὰ χάσματα δὲν ἀφήνουν Ἐσένα τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης **«τὸν πρῶον καὶ ταπεινὸν τῇ καρδίᾳ»** νὰ ἔλθεις κοντὰ μας. Πρέπει, καλὲ Ποιμένα τῶν ψυχῶν, νὰ ἀνέβεις ἀπὸ τομα φαράγγια καὶ ἀπόκρημνες χαράδρες, νὰ διαβεῖς λαγκαδιὲς καὶ νὰ σκαρφαλῶσεις σὲ ἄγριες βουνοπλαγιὲς γιὰ νὰ βρεῖς τὸ χαμένο πρόβατο. Πόσο θὰ ταλαιπωρηθεῖς ἀπ' τὴν ἀμέλεια καὶ ἀδιαφορία μας νὰ Σοῦ ἀνοίξουμε δρόμο!

Κύριε, τὸ βλέπω, τὸ ζῶ. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἄλλο μακριὰ ἀπὸ Σένα καὶ χωρὶς Ἐσένα. Κουράστηκα πιὰ στὴν ἐρημιὰ τῆς ἀδιαφορίας. Ἄρκετὰ περιπλανήθηκα στὰ ἐπικίνδυνα μονοπάτια τῆς ἁμαρτίας. Θέλω πιὰ νὰ ἐτοιμάσω τὸ δρόμο, ποὺ θὰ Σὲ φέρει στὴν ψυχὴ μου, σὲ κάθε ἐκδήλωση τῆς καθημερινῆς μου ζωῆς.

Ξέρω ὅμως πὼς ὁ δρόμος αὐτὸς δὲν ἀνοίγει μοναχὸς του. Πρέπει νὰ δουλέψω σκληρὰ. Νὰ ξεριζώσω δένδρα-πάθη τυραννικά, νὰ ἀνατινάξω τὰ βράχια τῆς σκληρότητας καὶ ἀπανθρωπιᾶς, νὰ ἰσοπεδώσω μὲ τὴν ταπεινώση τὸ ἔδαφος τῆς ψυχῆς μου ἀπὸ τὶς ἀνωμαλίες τῆς ἔπαρσης καὶ ἀλαζονείας.

Μοῦ χρειάζεται μιὰ δυναμίτιδα, ὁ λόγος ὁ παντοδύναμος, ἡ χάρις Σου ἡ δραστηρικὴ καὶ σωτήρια γιὰ νὰ σπάσει τοὺς ὀγκόλιθους τῆς κακίας. Μιὰ μπουλντόζα γιὰ νὰ τοὺς καθαρίσει. Ἐνας ὁδοστρωτῆρας γιὰ νὰ τοὺς ἰσοπεδώσει.

Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ βράχια τῆς ἁμαρτίας μονάχα οἱ ἐκκαφεῖς τῆς μετάνοιας καὶ συντριβῆς μποροῦν νὰ καθαρίσουν.

Κάνε με, Κύριε, ἕνα φωτισμένο μηχανικὸ γιὰ νὰ χαράξω μὲ ἐπιμέλεια καὶ νὰ ἐτοιμάσω μὲ προσοχὴ τὸν δρόμο τὸν εὐθὺ ποὺ θὰ φέρει Ἐσένα τὸν Σωτήρα καὶ Λυτρωτὴ ἔνοικο στὴν ψυχὴ μου.

Καὶ ἀκόμα Σὲ ἱκετεύω νὰ μὲ ἀξιώσεις νὰ γίνω ἕνας ἀκούραστος ὁδοποιός, ποὺ θὰ ἀνοίγει δρόμους ἐπιστροφῆς σὲ Σένα τὸν ἀληθινὸ Θεό, σὲ Σένα ποὺ εἶσαι **«ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή».**

Ποιὰ ἀπερίγραπτη χαρὰ τότε, ὅταν Σὺ ὁ Κύριός μας θὰ ἔλθεις γιὰ νὰ **«ἐνοικήσης ἐν ἡμῖν»** καὶ νὰ **«ἐμπεριπατήσης»** καὶ νὰ εἶσαι Σὺ Θεός μας καὶ ἐμεῖς λαός Σου!

**Σὲ ἱκετεύω νὰ μὲ ἀξιώσεις
νὰ γίνω ἕνας ἀκούραστος
ὁδοποιός, ποὺ θὰ ἀνοίγει
δρόμους ἐπιστροφῆς σὲ
Σένα τὸν ἀληθινὸ Θεό, σὲ
Σένα ποὺ εἶσαι «ἡ ὁδός,
ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή».**

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσερχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τινὰ κώμην, ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἱ ἕστησαν πόρρωθεν, καὶ αὐτοὶ ἦσαν φωνὴν λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν. Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγά-

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ (10 ΛΕΠΡΩΝ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιζ΄ 12-19
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Κολ. γ΄ 4-11

λης δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρά τοὺς πόδας αὐτοῦ εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς ἦν

Σαμαρείτης. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ; Οὐχὶ εὐρέθησαν ὑποστρέφαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ εἰ μὴ ὁ ἀλλογενὴς οὗτος; Καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε».

ΑΝΑΓΚΗ ΙΕΡΕΩΝ

«Πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοῖς τοῖς ἱερεῦσι».

Δέκα λεπροὶ συναντοῦν ἀπὸ μακριὰ τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος περνοῦσε ἀπὸ τὰ μέρη τους. Δέκα πονεμένοι ἄνθρωποι, σοβαρὰ ἄρρωστοι καὶ μάλιστα γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸν ἀντικρίζουν ἀπὸ κάποια ἀπόστασι. Τοὺς συνδέει ὁ κοινὸς πόνος καὶ ἡ μεγάλη δοκιμασία. Ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἔχουν μιὰ μεγάλη εὐκαιρία. Μιὰ μοναδικὴ ἴσως εὐκαιρία. Γεννιέται μέσα τους ἡ ἐλπίδα. Καὶ ὅλοι μαζί ἀρχίζουν νὰ φωνάζουν: «**Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς**». Κύριε Ἰησοῦ, σπλαχνίσου μας καὶ θεράπευσέ μας. Ἀλλὰ ὁ Κύριος δὲν τοὺς θεραπεύει, οὔτε τὸ ἀρνείναι. Τοὺς δίνει μιὰ συγκεκριμένη ἐντολή: «**Πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι**». Πηγαίνετε καὶ δεῖξτε τὸ σῶμα σας στοὺς ἱερεῖς. Γιὰ νὰ βεβαιώσουν αὐτοί, σύμφωνα μὲ τὴν διάταξη τοῦ τελετουργικοῦ νόμου, ὅτι πράγματι θεραπευθήκατε. Εἶχαν τὸν τρόπο οἱ ἱερεῖς καὶ τὴν ἀρμοδιότητα νὰ ἐλέγχουν καὶ νὰ ἐπιβεβαιώνουν τὴν θεραπεία ἢ μὴ τῆς φοβερῆς ἐκείνης ἀσθένειας. «**Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν**». Καὶ ὦ τοῦ θαύματος. Καθὼς προχωροῦσαν, γιὰ νὰ πᾶνε πρὸς τοὺς ἱερεῖς ἔγιναν καλά.

«**Ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι**». Ἡ ἱερωσύνη εἰς τὴν Π. Διαθήκη, ἀρχίζει ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μωϋσέως, μὲ πρῶτο Ἀρχιερέα τὸν ἀδελφὸ του Ἀαρών. Αὐτὸς ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεό, μέσω τοῦ Μωϋσέως τὴν Ἀρχιερατεία, ἀναδειχθεὶς πρῶτος Ἀρχιερεὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐλαμβάνοντο ἀπὸ τὴν φυλὴ Λευί, εἶχαν ὡς κύριο ἔργο τους νὰ φροντίζουν τὰ τοῦ ναοῦ καὶ κυρίως τὰ τῆς λατρείας. Προσέφεραν τὶς καθιερωμένες ἀναίμακτες καὶ αἱματηρὲς στὸν Θεὸ θυσίαι. Ἦταν ἀδύνατο ὅμως οἱ θυσίαι ἐκεῖνες νὰ λυτρώσουν τὸν ἄνθρωπο. Ἦταν ἀδύνατο τὸ αἷμα τῶν θυσιαζομένων ζώων, τὸ αἷμα τῶν ταύρων καὶ τῶν μόσχων νὰ συγχωρήσουν καὶ νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τὴν ἐνοχὴ τῆς ἁμαρτίας. Νὰ λυτρώσουν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας. Ἦταν τύπος καὶ σκιά. Προεικόνιση τῆς μεγάλης θυσίας καὶ τῆς νέας ἱερωσύνης ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἔλθει.

Ἔτσι, ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγκαινιάζει τὴν καινούργια ἱερωσύνη. Διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεώς του, διὰ τῆς προσλήψεως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐκτὸς τῆς ἁμαρτίας, δι' ὅλου τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αὐτοῦ ἔργου, καὶ κυρίως διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ προσφερθείσης λυτρωτικῆς θυσίας, γενόμενος

ὁ ἴδιος θύτης καὶ θύμα, προσέφερε τὴ λύτρωση, τὴ δυνατότητα λυτρώσεως στὸν ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο. Διὰ τοῦ τριπλοῦ τοῦ ἔργου καὶ ἀξιώματος, τοῦ Προφητικοῦ, τοῦ Ἀρχιερατικοῦ καὶ τοῦ Βασιλικοῦ, ἀνακαίνισε τὴν παλαιωθεῖσα καὶ φθαρεῖσα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἀνθρώπινη φύση. Καὶ ἔγινε ὁ μέγας καὶ αἰώνιος Ἀρχιερέας. Ἡ Ἀρχιερωσύνη τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι συνέχεια τῆς ἑβραϊκῆς ἱερωσύνης, ἡ ὁποία καταργήθηκε, οὔτε εἶναι κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρών, ἀλλὰ «**κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ Ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα**» (Ἐβρ. ε΄ 6).

Τοιοιουτρόπως ἡ ἱερωσύνη ποὺ ἐγκαινιάσθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, σὰν πρῶτο καὶ μεγάλο Ἀρχιερέα, καὶ πρῶτο, πανάγιο, ἄμωμο καὶ ἄσπιλο χρυσὸ κρίκο, παραδόθηκε στοὺς δώδεκα μαθητὲς καὶ Ἀποστόλους σὰν διαδόχους καὶ συνεχιστὲς τοῦ ἔργου Ἐκεῖνου. Καὶ ἐκεῖνοι ἔγιναν οἰκουμενικοὶ διδάσκαλοι καὶ Ἀρχιερεῖς, μετεβίβασαν καὶ παρέδωσαν τὴν ἱερωσύνη στοὺς διαδόχους τους. Τοιοιουτρόπως μὲ ἀδιάκοπη ἀποστολική, ἐκκλησιαστικὴ, ἱερατικὴ διαδοχὴ, φθάνει μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Μὲ τοὺς τρεῖς ἱερατικούς βαθμούς, τοῦ διακόνου, τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ ἐπισκόπου ἐπαναλαμβάνεται καὶ διαιωνίζεται ἡ λυτρωτικὴ θυσία τοῦ Κυρίου, τελεσιουργοῦνται τὰ μυστήρια καὶ διοχετεύεται ἡ ἀγιαστικὴ καὶ λυτρωτικὴ θεία Χάρη στοὺς δεχομένους αὐτὴν ἀνθρώπους. Καθαρίζονται οἱ καλοπροαίρετοι Χριστιανοὶ ἀπὸ τὴν λέπρα τῆς ἁμαρτίας θεραπεύονται ἀπὸ τὴν δυσσομία καὶ βρωμερότητα τῶν παθῶν, καὶ ἐλευθερώνονται ἀπὸ τὴν ἐξουσία καὶ τυραννία τοῦ Πονηροῦ. Σῶζονται, ἀγιάζονται, θεώνονται κατὰ χάριν.

Ἡ ἱερωσύνη πάνω στὴ γῆ εἶναι σημεῖο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο καὶ συγχρόνως σημεῖο τῆς παρουσίας του. Ὁ ἱερέας εἶναι συνεχιστὴς τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ. Ἄς δοξολογοῦμε τὸν Κύριο, διότι διὰ τῆς ζωῆς Του καὶ τῆς θυσίας Του ἔγινε ὁ Μέγας Ἀρχιερέας, καὶ παρέδωσε τὴ χάρι τῆς ἱερωσύνης ὥστε νὰ ὑπάρχει καὶ νὰ συνεχίζεται μέχρι σήμερα καὶ μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου. Νὰ προσευχόμαστε νὰ στηρίζει τοὺς κληρικούς ὄλων τῶν ἱερατικῶν βαθμῶν, εἴτε διακονοῦν ἐντὸς τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου, εἴτε στὰ διάφορα σημεῖα ἀνὰ τὸν κόσμον ὅπου ὑπάρχει Ἐκκλησία καὶ Ὁρθοδοξία.

Ἄς Τὸν παρακαλοῦμε νὰ ἀναδεικνύει καὶ σήμερα ἱερεῖς ἀξίους τῆς ἀποστολῆς τους.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, διήρχετο ὁ Ἰησοῦς τὴν Ἱερικῶν. Καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος, καὶ ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Καὶ προδραμῶν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι δι' ἐκείνης ἤμελλε διέρχεσθαι. Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτόν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μείναι.

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ (ΖΑΚΧΑΙΟΥ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιθ΄ 1-10
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α΄ Τιμ. δ΄ 9-15

Καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν χαίρων. Καὶ ἰδόντες πάντες διεγύγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῶν ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι. Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. Ἦλθεν γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός».

ΕΜΕΙΣ ΤΙ ΖΗΤΑΜΕ;

«ΕΖΐτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν».

Ἀνικανοποίητος ἦταν ὁ Ζακχαῖος. Παρὰ τὴν κοινωνικὴν του θέσιν καὶ τὰ πλούσια ὑλικά ἀγαθὰ του. Ἦταν ἀρχιτελώνης καὶ πλούσιος. Ἡ θέσιν του, τοῦ εἶχε προσκομίσει ἀρκετὰ ὑλικά ἀγαθὰ. Τὰ ὁποῖα μὲ ἀδικίες εἶχε θησαυρίσει.

Δὲν τὸν ἱκανοποιούσαν ὅμως ὅλα αὐτά. Δὲν χόρταιναν τὴν ἀνήσυχν καὶ ἀκόρεσθν ψυχὴν του. Ζητοῦσε κάτι ἄλλο. Βαθύτερο καὶ οὐσιαστικότερο. **«ΕΖΐτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν»**. Θὰ εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸν Χριστό. Γιὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰ θαύματά Του. Γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συμπάθειαν μὲ τὴν ὁποία ἀντιμετώπιζε κάθε ἀνθρώπο καὶ κάθε ἀμαρτωλό. Γι' αὐτὸ γεννήθηκε μέσα του ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν γνωρίσει. Μιὰ βαθιὰ σωτήρια ἐπιθυμία. *«Ἐπεθύμησεν ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν· ἐβλάστησε γὰρ αὐτῷ σπέρμα σωτηρίας»* (Κύριλλος Ἀλεξανδρείας). Καὶ γι' αὐτὸ παρὰ τὰ ἐμπόδια βρῆκε τὸν Ἰησοῦ. Τὸν εἶδε, Τὸν γνώρισε, Τὸν ἄκουσε. Τὸν δέχτηκε στὸ σπίτι του. Τὸν φιλοξένησε. Συναισθάνθηκε καὶ ὁμολόγησε τὴν ἀμαρτωλότητά του. Τακτοποίησε τὸ ἐσωτερικὸ του. Ἄλλαξε τὴ ζωὴν του. Μεταμορφώθηκε τὸ εἶναι του. Γνώρισε τὴ σωτηρία.

Ὁ Ζακχαῖος ζητοῦσε τὸν Ἰησοῦ, καὶ ὁ Ἰησοῦς ζητοῦσε τὸν Ζακχαῖο. **«Ἦλθε ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός»**. Καὶ ἡ σωτήρια συνάντησιν ἔγινε στὸν κατάλληλο καιρὸ. Στὴν ὀρισμένη ὥρα, στὴν ὥρα τῆς χάριτος.

Πολλοὶ ἐζήτησαν τὸν Ἰησοῦ. Δύο ἀπὸ τοὺς πρώτους μαθητῆς Του Ἐκεῖνον ζητοῦσαν. Εἶχαν τὸν πόθον νὰ τὸν γνωρίσουν καὶ συνδεθοῦν μαζί Του. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ρωτᾷ: **«Τί ζητεῖτε»;** (Ἰωάν. α΄ 38). Καὶ ἐκεῖνοι τὸν ρώτησαν ποῦ μένει γιὰ νὰ τὸν γνωρίσουν περισσότερο.

Τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ βλέποντας τὴν ὄλην προσωπικότητά Του, τὸν ἀναζητοῦσαν, τὸν ἔψαχναν. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ φράσιν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ: **«Καὶ κατεδίωξαν αὐτὸν ὁ Σίμων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, καὶ εὐρόντες αὐτὸν λέγουσιν αὐτῷ ὅτι πάντες σε ζητοῦσιν»** (Λουκᾶ στ΄ 36-37). **«Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἐζήτει ἄπεσθαι αὐτοῦ»** (Λουκᾶ στ΄ 19). Ἐκεῖνον ἐζήτησαν μετὰ πόθου, ὅλες ἐκεῖνες οἱ ψυχές, ποῦ ἤθελαν κάτι βαθύτερο γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

Ὅλοι ἐκεῖνοι ποῦ διέγνωσαν καὶ αἰσθάνθηκαν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πᾶν γιὰ τὸν ἀνθρώπο. Ὅτι εἶναι ὁ ἀγαπημένος, καὶ ὁ ποθεινότερος Κύριος. *«Ἐκεῖνον ζητῶ, τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόντα. Ἐκεῖνον θέλω τὸν δι' ἡμᾶς ἀναστάντα»* (Ἁγίος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος). Γι' αὐτὸν ὁ Χριστὸς ἦταν ἡ χαρὰ του, ἡ ἀγάπην του. *«Σὲ νυμφίε μου ποθῶ καὶ σὲ ζητοῦσα ἀθλῶ»*. Αὐτὰ τὰ λόγια θέτει ὁ ἱερός

ὕμνωδὸς στὸ στόμα χιλιάδων ψυχῶν, ποῦ ἐδόθησαν καὶ ἀφιερῶθηκαν σὲ Ἐκεῖνον, καὶ συνδύασαν ἀφιερωμένην, παρθενικὴν ζωὴν καὶ μαρτύριο.

* * *

Ἐμεῖς τί ζητᾶμε; Συνήθως ζητᾶμε μικρά, ὑλικά πράγματα. Ζητᾶμε τὰ κτίσματα καὶ ὄχι τὸν Κτίστη. Τὰ δημιουργήματα, ὄχι τὸν Δημιουργό.

Ζητᾶμε μόνο τὴν βελτίωσιν τῶν οἰκονομικῶν μας. Τὴν προαγωγήν μας στὴν ἐπαγγελματικὴν μας θέσιν. Τὴν ἀνοδο καὶ προβολὴν στὸ κοινωνικὸ περιβάλλον. Ζητᾶμε νὰ ἀποκτήσουμε περισσότερο κάποια πράγματα. Κάποιο σπίτι, κάποιο μεταφορικὸ, κάποιο ἔπιπλο. Περιορίζουμε τὶς ἀναζητήσεις μας. Ζητᾶμε κάτι καὶ ὄχι Κάποιον. Ζητᾶμε πολλὰ καὶ ὄχι ἓνα. Τὸν ἓνα καὶ μοναδικό. Ἐκεῖνον.

Ἐὰν βροῦμε τὰ διάφορα καὶ πολλὰ καὶ ὄχι Ἐκεῖνον δὲν βρίσκουμε οὐσιαστικὰ τίποτε. Διότι δὲν ἱκανοποιεῖται ὁ ἀνθρώπος σὲ αὐτά. Διότι αὐτὰ ἱκανοποιοῦν τὸ ὑλικὸ καὶ αἰσθητὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ἀγγίζουσι καὶ δὲν ἱκανοποιοῦν τὸ ἐσώτερο εἶναι του. Εἶναι πεπερασμένα καὶ δὲν χορταίνουσι τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου. Μένει ἀνικανοποίητος ὁ ἀνθρώπος καὶ ζητᾷ καὶ δημιουργεῖ συνεχῶς ἀνάγκης. Καὶ δὲν ἱκανοποιεῖται ποτέ. Ἐὰν βροῦμε τὸν Ἰησοῦ τὰ βρίσκουμε ὅλα. Γιατὶ ὁ Χριστὸς, ὅπως ἐλέχθη, εἶναι τὸ πᾶν γιὰ τὸν ἀνθρώπο. *«Ὅποιος ζητεῖ τὴν ἀλήθειαν Ἑσένα ζητεῖ. Ὅποιος ζητεῖ τὴν ὁμορφίαν, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν εἰρήνην, τὴν χαρὰν, τὴν ἀγάπην ἀθελᾷ τὸν ζητεῖ Ἑσένα»*.

«Τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἔκτισται» (Κολ. α΄ 16).

Εἶναι ἡ ὁδὸς καὶ **«ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ»**. Εἶναι τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα, ἡ Ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος (Ἀποκάλ. κα΄ 6). *«Ἰησοῦς Χριστὸς, τὸ φίλον ἐμὸν πρᾶγμα καὶ ὄνομα, τὸ γλυκύτατον ὄντως καὶ ποθεινότατον, καὶ πάσης γλυκύτητος ὑπερβαῖνον ἔννοιαν»* (Ι. Δαμασκηνός).

Ἄς τὸν ἀναζητήσουμε καὶ μεῖς ἀδελφοί. Ὁ Χριστὸς ὑπάρχει καὶ σήμερον. Ζεῖ στὸν κόσμον διὰ τῆς Ἐκκλησίας Του, ἡ ὁποία εἶναι ὁ Χριστὸς παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνες. Περπατᾷε στὸν δρόμον μας. Μᾶς γνωρίζει. Μᾶς καλεῖ μὲ διάφορους τρόπους νὰ τὸν γνωρίσουμε. Νὰ τὸν ὑποδεχθῶμε στὸν οἶκον τῆς ψυχῆς μας. Πίστην χρειάζεται. Πόθος δυνατός. Μετάνοια καὶ ταπεινώσιν. Καὶ τότε ἀσφαλῶς ἐμεῖς θὰ τὸν γνωρίσουμε καὶ θὰ τὸν γνωρίζουμε συνεχῶς. Μὲ πλούσιες πνευματικὰς δωρεάς, ὅπως ὁ Ζακχαῖος.

«...τὸν καλὸν τῆς νηστείας ἀγώνα»

ΠΟΛΛΑ θὰ μπορούσαν νὰ λεχθοῦν γιὰ τὸ ἀληθινό, τὸ πνευματικὸ νόημα τῆς νηστείας, γιὰ νὰ εἶναι εὐάρεστη στὸν Θεό. Γιὰ νὰ ἀποτελεῖ νικηφόρο πνευματικὸ ἄθλημα γιὰ τὸν ἀγωνιστὴ Χριστιανό. Ἄλλωστε στὸν ἀγώνα τῆς νηστείας δὲν καλοῦνται μόνον οἱ ὑγιεῖς, οἱ ἰσχυρὲς σωματικὲς κράσεις. Καλοῦνται ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ πιστοὶ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐμποδίζονται γιὰ λόγους ὑγείας. Καὶ αὐτοὶ μπορούν καὶ προσκαλοῦνται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νὰ «ἀναζωσθοῦν τὸν καλὸν τῆς νηστείας ἀγώνα». Ἐφόσον καὶ αὐτοὶ μπορούν νὰ νηστεύσουν μὲ ποικίλους ἄλλους τρόπους.

Ἰδιαίτερα ἡ ἐκ ψυχῆς συγχώρηση, ἡ μεγαλοκαρδία, τὸ νὰ μὴν κρατάει ὁ Χριστιανὸς κακία, ἀντιπάθεια στὴν καρδιά του. Νὰ μὴν καλλιεργεῖ καὶ συντηρεῖ τὸ μῖσος στὴν ψυχὴ του. Νὰ μὴν εἶναι εὐκόλος στὶς κατηγορίες -εἶτε ὁ ἴδιος τὶς λέει εἶτε ἀπὸ ἄλλους τὶς ἀκούει- γιὰ τὸν συνάνθρωπό του. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπὸ τὶς βασικὲς προϋποθέσεις τῆς εὐπρόσδεκτης στὸν Θεὸ νηστείας. Γιατί ὅλα αὐτὰ στηρίζονται στὴν πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Καὶ χωρὶς ἀγάπη ὄχι μόνο δὲν μπορούμε νὰ μιλάμε γιὰ νηστεία, ἀλλὰ οὔτε γιὰ χριστιανικὴ ιδιότητα. Δὲν ὑπάρχει κἄν στοιχειώδης πνευματικὴ ζωὴ. Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ παρουσιάζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

«Ἄν σοῦ πῶ: “νήστεψε”, θὰ μοῦ προβάλλεις πολλὰς φορές τὴν σωματικὴ σου ἀδυναμία. Ἄν σοῦ πῶ: “δῶσε τοὺς φτωχοὺς”, θὰ μοῦ προφασισθεῖς τὰ βάρη τὰ οἰκογενειακά, τὴν οἰκονομικὴ σου στενότητα. Ἄν σοῦ πῶ: “σύχναζε σὲ κηρύγματα καὶ συναντήσεις θρησκευτικές”, θὰ μοῦ προβάλλεις τὶς ἐπαγγελματικὲς σου ὑποχρεώσεις, τὶς τόσες βιοτικὲς σου φροντίδες. Ἄν σοῦ πῶ: “παρακολούθησε μὲ προσοχὴ τὸ κήρυγμα, γιὰ νὰ νιώσεις τὴ δύναμη τῆς διδασκαλίας”,

θὰ προβάλλεις τὴν ἔλλειψη πολλῆς μορφώσεως. Ἄν σοῦ πῶ: “διόρθωσε τὸν γείτονά σου”, ἀπαντᾷς πῶς αὐτὸς δὲν ἀκούει. Πολλὰς φορές, ποὺ προσπάθησα νὰ τοῦ μιλήσω, μὲ περιφρόνησε. Κρύες προφάσεις βέβαια ὅλα αὐτά. Ἀλλὰ ὅμως ἔχεις ἐπὶ τέλος κάποια πρόφαση γι' αὐτὲς τὶς παραβάσεις.

»Ἄν ὅμως σοῦ πῶ: “ἄφησε τὸ μῖσος”, τί ἀπὸ ὅλα αὐτὰ μπορείς νὰ ἐπικαλεσθεῖς; Οὔτε ἀδυναμία φυσικὰ σωματικὴ οὔτε φτώχεια οὔτε ἀμάθεια οὔτε μέριμνες καὶ φροντίδες οὔτε τίποτε ἄλλο ἔχεις νὰ προφασισθεῖς. Γι' αὐτὸ εἶναι καὶ ἀσυγχώρητη περισσότερο ἀπὸ ὅποιαδήποτε ἄλλη αὐτὴ ἡ ἀμαρτία σου. Πῶς θὰ μπορέσεις νὰ ὑψώσεις τὰ χέρια σου στὸν οὐρανό; Πῶς θὰ κινήσεις τὴν γλῶσσα; Πῶς θὰ ζητήσεις συγχώρηση; Κι ἂν ἀκόμα θέλει ὁ Θεὸς νὰ ἀφήσει τὶς ἀμαρτίες σου, δὲν τὸν ἀφήνεις ἐστὶν ὁ ἴδιος, ὅταν δὲν συγχωρεῖς τὰ λάθη τοῦ συνδούλου σου».

Γιατί κάνουμε λόγο περὶ νηστείας; Μήπως γιὰτὶ μπήκαμε στὴν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς; Θὰ ἦταν λάθος νὰ δοῦμε τὴν νηστεία μονάχα ὡς ὑπόθεση μιᾶς περιόδου ἢ μερικῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους. Ἡ νηστεία, ὡς πνευματικὸς ἀγώνας, ὡς αὐτοκυριαρχία, ὡς ἄσκηση πρέπει νὰ εἶναι καθημερινό μας μέλημα. Ὅχι μονάχα ὑπόθεση Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς ἢ Σαρακοστῆς, ἀλλὰ ρυθμιστὴς ζωῆς.

Διερωτηθήκαμε, ἐπὶ παραδειγματι, ποιά θέση ἔχει ἡ

αὐτοκυριαρχία στὴν ἀγωγή μέσα στὴν οἰκογένειά μας; Ἐκπαιδεύουμε τὰ παιδιά μας στὴν αὐτοσυγκράτηση, στὴν αὐτοπειθαρχία, στὴν ἐγκράτεια, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίζουν τὶς προκλήσεις ποὺ δέχονται μέσα κι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι; Τὰ ἐμπνέουμε μὲ τὸ παράδειγμά μας, γιὰ νὰ λένε «ὄχι» στὶς ἀτέλειωτες ἀπαιτήσεις, στὴν λαιμαργία ἢ στὴν σπατάλη ἢ σὲ μιὰ ἀκατάλληλη ἐκπομπή, σ' ἓνα ὄχι καλὸ βιβλίον, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἀντισταθοῦν καὶ στοὺς ἄλλους πειρασμοὺς τῆς ἀμαρτίας; Τὰ γυμνάζουμε στὸ σῶμα. Τὰ ἀσκοῦμε καὶ στὴν ψυχὴ; Ἡ ἱκανοποιούμε κάθε τους ἐπιθυμία, χωρὶς πραγματικὴ ἀνάγκη καὶ διαμορφώνουμε τύπους ἐγωιστικούς, ἀπαιτητικούς, ἀνίκανους αὔριο νὰ ἐπιβληθοῦν στὸν ἑαυτὸ τους, νὰ μὴν παρασυρθοῦν ἀπὸ τὸ ρεῦμα, νὰ ἀντιμετωπίζουν ὑπεύθυνα τὴν ζωὴ; Τὰ ἴδια ἐρωτήματα θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπευθύνουμε καὶ στὸν ἑαυτό μας, ἰδιαίτερα οἱ γονεῖς καὶ ὅσοι ἀσκοῦν ἔργο ἀγωγῆς. Νὰ γιὰτὶ λέμε, πῶς ἡ νηστεία δὲν εἶναι ἀπληραιωμένη συνήθεια. Εἶναι σύγχρονη ἀπαίτηση, ἀγώνας πάντα ἐπίκαιρος καὶ δυναμικός, γιὰ νὰ ὑπερνικήσει ὁ ἄνθρωπος τὰ τυραννικὰ δεσμὰ ποὺ τοῦ χαλκεύει ἡ σύγχρονη καταναλωτικὴ κοινωνία. «Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέωκται» ἢ μάλλον εἶναι πάντοτε ἀνοικτό. «Οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε».

ΖΩΗ

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

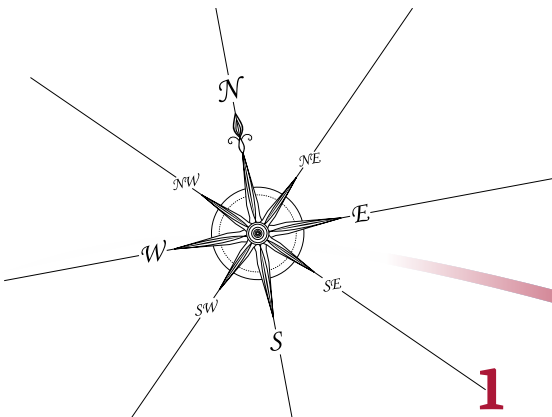
Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΣΑΜΟΥΗΛ Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ὁ Σαμουήλ δὲν ἦλθε στὸν κόσμον ὅπως οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι. Ἐχει μιὰ προϊστορία ἔκτακτη καὶ συγκινητική. Ὑπῆρξε καρπὸς πίστεως καὶ ἔντονης προσευχῆς. Ἄννα ὀνομαζόταν ἡ μητέρα του, Ἐλκανὰ ὁ πατέρας του. Ἀλλὰ ἡ Ἄννα ἦταν στεῖρα, πράγμα ποὺ ἐθεωρεῖτο προσβλητικὸ στοὺς Ἑβραίους τότε καὶ θεῖα τιμωρία.

Καὶ μόνο ἡ βαθύτατη εὐσέβεια ποὺ θέρμαινε τὴν καρδιά της τῆς ἔδινε δύναμη ὄχι μόνο νὰ ἀντέχει τὸν τόσο βαρὺ καὶ ὀδυνηρὸ «ὄνειδισμό» τῆς ἀτεκνίας, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐλπίζει.

Ἔτσι μέρα καὶ νύχτα δὲν ἔπαυε ἡ πονεμένη Ἄννα νὰ κλαίει καὶ νὰ μελαγχολεῖ. Δὲν ἔπαυε ὅμως ἐπίσης νὰ παρακαλεῖ θερμὰ καὶ μὲ πολὺ πόθο τὸν Θεὸ νὰ τῆς δώσει τὴν χαρὰ τῆς μητρότητας.

Διότι εἶναι ἀπαραίτητη ἡ θεῖα παρέμβαση καὶ εὐλογία γιὰ νὰ καρποφορήσει ὁ γάμος. Ἡ παρέμβαση τοῦ Θεοῦ δίνεται, ὡς γνωστόν, ὄχι τότε ποὺ θέλουμε ἐμεῖς, ἀλλὰ στὴν πρέπουσα ὥρα.

Ἡ Ἄννα δὲν ζητεῖ τὸ παιδί γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, ὅπως οἱ πολλὲς μητέρες ποὺ θέλουν τὸ παιδί γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ τὸ θεωροῦν σὰν προσωπικὸ κέρδος. Ὁχι. Τὸ ζητεῖ γιὰ τὸν Θεὸ. **«Δώσω αὐτὸν ἐνώπιόν σου δοτὸν ἕως ἡμέρας θανάτου αὐτοῦ».** Τὴ στιγμή ποὺ ἡ Ἄννα βρισκόταν σὲ ἀληθινὴ ψυχικὴ ἔξαρση καὶ ξέχυνε τόσο εὐλαβικὰ τὶς δεήσεις της ἐπεμβαίνει ὁ ἀρχιερέας Ἡλὶ. Ὁ σιωπηλὸς, ὁ μουσικὸς τρόπος τῆς προσευχῆς συντέλεσε, ὥστε ὁ Ἡλὶ νὰ τὴν παρεξηγήσει καὶ νὰ τὴν πάρει γιὰ μεθυσμένη... Ἄδικη ἡ ὑπόψια τοῦ ἀρχιερέα.

—Ὁχι, δὲν εἶμαι μεθυσμένη, τοῦ ἀπαντᾷ. Οὔτε κρασί ἔχω πιεῖ, οὔτε ἄλλο μεθυστικὸ ποτό. Ἀλλ’ **«ἐκκέω τὴν ψυχὴν μου ἐνώπιον Κυρίου».** Ἀλλὰ ξεχύνω τὴν καρδιά μου μπροστὰ στὸν Κύριον!

Ὁ ἀρχιερέας ἐκπληκτὸς μπροστὰ στὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο τῆς εὐσεβοῦς αὐτῆς γυναίκας, ἀναγνωρίζει γρήγορα τὸ λάθος του καὶ τῆς δίνει θερμὴ εὐχὴ ποὺ ὑπῆρξε καὶ προφητεία ἀληθινή: **«Καὶ ἀπεκρίθη Ἡλὶ καὶ εἶπεν αὐτῇ· πορεύου εἰς εἰρήνην· ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ δώη σοι πᾶν αἴτημα ὃ ἠτήσω παρ’ αὐτοῦ»** (Α΄ Βασ. α΄ 17).

Ἡ Ἄννα συγκινημένη, μὲ τὴν χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της, μὲ τὴν ψυχὴ της γεμάτη ἐλπίδα, ξαναγυρίζει κοντὰ στοὺς δικούς της. Εἶναι πιά πεπεισμένη ὅτι ἡ δέσπῃ της θὰ εἰσακουστεῖ.

Καὶ ἀληθινὰ. **«Ἐμνήσθη αὐτῆς ὁ Κύριος»** (Α΄ Βασ. α΄ 19) λέει ἐκφραστικώτατα ἡ Γραφή. Ἄκουσε τὴν προσευχὴ της ὁ Κύριος.

Ἡ στεῖρα, ἡ περιφρονημένη, ἡ πονεμένη Ἄννα αἰσθάνθηκε τὴν ἀγαλλίαση τῆς μητρότητας. Γέννησε τὸν Σαμουήλ, ποὺ σημαίνει «θεαίτητος», δηλαδὴ θεοζήτητος. Τὸ διακυρήσσει ἡ ἴδια **«ὅτι παρὰ Κυρίου**

Θεοῦ Σαβαὼθ ἠτησάμην αὐτόν» (Α΄ Βασ. α΄ 20).

Καρπὸς λοιπὸν μιᾶς ψυχῆς μὲ εὐσέβεια, ἐπίμονης προσευχῆς, πολλῶν δακρῶν, πόνου ἀλλὰ καὶ καρτερίας, καρπὸς ἰσχυρῆς πίστεως, ὑπῆρξε ὁ Σαμουήλ. Ὅπως καὶ ἄλλοτε παλαιὰ ὁ Ἰσαὰκ, ὁ γιὸς τοῦ Πατριάρχου Ἀβραὰμ καὶ τῆς Σάρρας. Ὅπως πολὺ ἀργότερα ὁ Ἰωάννης, τοῦ Ζαχαρία καὶ τῆς Ἐλισάβετ ὁ βλαστός. Καὶ ὅπως ὁ Ἰσαὰκ ἀναδειχθῆκε μεγάλος καὶ σεβαστὸς πατριάρχης καὶ ὁ Ἰωάννης, Πρόδρομος καὶ Βαπτιστὴς τοῦ Κυρίου, ἔτσι καὶ ὁ Σαμουήλ, ὁ καρπὸς τῶν δεήσεων, δὲν μπορούσε παρὰ νὰ ἀναδειχθεῖ ἐξαιρετικὸς ἄνδρας μὲ μεγάλη ἀποστολή, εὐλογημένος ἀπὸ τὸν Θεὸ.

Τὰ μεγάλα ἔργα πράγματι εἶναι καρποὶ μεγάλων ψυχῶν. **Οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἶναι καρποὶ μεγάλων μητέρων.**

Μὲ πόση προθυμία καὶ πόση στοργὴ ἡ εὐτυχισμένη πλέον Ἄννα θήλαζε τὸν χαριτωμένο Σαμουήλ της!

Εἶναι δὲ γνωστὸ ὅτι ὁ θηλασμὸς τοῦ βρέφους ποὺ γίνεται ἀπὸ τὶς μητέρες μὲ ἀγάπη, στοργὴ καὶ εἰρήνη ψυχῆς, ἀποτελεῖ βασικὸ νόμο τοῦ Δημιουργοῦ γιὰ τὴν ὀμαλὴ αὔξηση καὶ ἀνάπτυξη τῶν παιδιῶν. Ἡ χωρὶς λόγο καταστρατήγηση τοῦ νόμου αὐτοῦ, δὲν ἀδικεῖ μόνο τὴν μητέρα, τὴν ὁποία ἀποδεικνύει ὄχι ἄξια τῆς ἀποστολῆς της, ἀλλὰ βλάπτει καὶ τὰ τρυφερὰ βλαστάρια, τοὺς αὐριανοὺς ἠγέτες τῆς κοινωνίας.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπογαλάκτιση ἡ Ἄννα ἐμφανίζεται καὶ πάλι **«εἰς οἶκον Κυρίου ἐν Σηλώμ»** (Α΄ Βασ. α΄ 24). Δὲν εἶναι πιά ἡ πονεμένη καὶ περιφρονημένη στεῖρα. Δὲν σκύβει τώρα ἀπὸ ντροπὴ τὸ κεφάλι της ὅπως ἄλλοτε. Τώρα εἶναι **ἡ μητέρα ποὺ μὲ τὴν πίστη της νίκησε τοὺς νόμους τῆς φύσης καὶ πέτυχε θαῦμα μέγα.**

Εἶναι καὶ ἡ μητέρα ποὺ σκιρτᾷ ἀπὸ ἀγαλλίαση καὶ χαρὰ, διότι αὐτὴ, ἡ ἄλλοτε ἀτεκνη καὶ περιφρονημένη, ἀξιῶνεται τώρα τῆς ὕψιστης τιμῆς ν’ ἀφιερῶσει τὸν θαυμαστὸ καρπὸ τῶν δακρῶν καὶ τῶν προσευχῶν, τὸν Σαμουήλ της, στὴν ὑπηρεσία τοῦ μεγάλου Θεοῦ!

Γεμάτη ἀπὸ θεῖο ἐνθουσιασμὸ παρουσίασε τὸ παιδί της στὸν ἀρχιερέα καὶ τοῦ εἶπε: Αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί ποὺ ζήτησα ἀπὸ τὸν Κύριον μὲ τὴν προσευχὴ μου καὶ ποὺ μοῦ εὐχέθηκες νὰ ἀποκτήσω. Συνεπῆς στὸ τάξιμό μου ἦλθα γιὰ νὰ τὸ ἀφιερῶσω γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ στὸν Παντοκράτορα.

Πῶς νὰ μὴν θαυμάσουμε τὴν εὐσεβή, τὴν ἅγια αὐτὴ μητέρα; Πῶς νὰ μὴν ἐκπλαγοῦμε ἀπὸ τὴν τόση ψυχικὴ ὁμορφιά της; Δέστε τὴν. Δὲν πρόλαβε νὰ ἀποκτήσει παιδί, ποὺ μὲ τόση λαχτάρα ζητοῦσε, καὶ νὰ τώρα, τόσο μικρὸ, στὰ τρία του χρόνια, αὐτὸ τὸ παιδί ποὺ χρόνια καὶ χρόνια τὸ πρόσμενε, τὸ ἀποχωρίζεται γιὰ πάντα!

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟ

Ἡ ἀνατολή τοῦ νέου ἔτους βρίσκει τὴν πατρίδα μας μπροστὰ σὲ αὐξημένες δυσκολίες καὶ τεταμένες σχέσεις μὲ τὴν Τουρκία. Πολλὰ τὰ ἐρωτήματα καὶ δύσκολα προβλήματα πληθαίνουν γιὰ τὸ μέλλον ὄχι μόνο τῆς χώρας μας, ἀλλὰ καὶ γενικότερα τοῦ κόσμου. Ὅλος ὁ κόσμος ζεῖ ἕναν ἀπειλητικὸ ἐφιάλτη. Κι ἐμεῖς; Ἄς μὴν αὐταπατόμαστε. Οὔτε ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση οὔτε οἱ Διεθνεῖς Ὄργανισμοὶ μποροῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν ἀποφασιστικά, ἂν δὲν φροντίσουμε οἱ ἴδιοι νὰ βοηθήσουμε τὴν Πατρίδα μας. Καὶ τὰ ἔθνη παρακμάζουν καὶ χάνονται, ὅταν λησμονοῦν τὴν πνευματικὴ τους κληρονομιά. Ἰδιαίτερα ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἂς μὴν ξεχνᾶμε, πὼς χωρὶς πίστη στὸ Θεό, χωρὶς ἀγάπη στὴν Πατρίδα, χωρὶς σεβασμὸ στὴν οἰκογένεια, χωρὶς ἠθικὲς ἀρχές, χωρὶς αἴσθημα εὐθύνης καὶ συνέπεια στὶς ὑποχρεώσεις μας, δὲν μεγαλουργοῦμε. Θὰ τὸ συνειδητοποιήσουμε; Θὰ ἀρθοῦμε στὸ ὕψος τῶν περιστάσεων, παραμερίζοντας τὸν ἔθνοκτόνο ἀτομισμὸ; Μᾶς τὸ ζητάει τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ τόπου, τὰ παιδιά μας, οἱ νέοι μας. Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται νὰ προσελκύσουμε τὸν σεβασμὸ τῶν καλοπροαίρετων ἀνθρώπων καὶ τὴν παντοδύναμη προστασία τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ εἶναι καὶ τὸ νέο ἔτος ἀληθινὰ ἐλπιδοφόρο.

ΔΙΩΣΤΕ ΤΗΝ ΑΓΩΝΙΑ

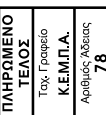
Σὲ ἔκθεση τῆς Παγκόσμιας Ὁργάνωσης Ὑγείας γίνεται ἀναφορὰ στὸ φλέγον πρόβλημα τῆς ψυχικῆς υγείας. Τὰ στοιχεῖα εἶναι ἐν πολλοῖς ἀναμενόμενα, καθὼς ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ ὑποφέρει ἀπὸ ψυχικὲς διαταραχές. Σήμερα περισσοτέροι ἀπὸ 500.000 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι στὸν κόσμο ὑποφέρουν ἀπὸ ψυχικὲς διαταραχές, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ ἄγχος καὶ ἡ κατάθλιψη. Δυστυχῶς οἱ πολλοὶ μένουν στὶς διαπιστώσεις καὶ δὲν προχωροῦν στὴν ἀναζήτηση τῆς γενεσιουργοῦ αἰτίας. Γι' αὐτὸ καὶ προτείνουν «νὰ δοθεῖ ἔμφαση στὴ διάθεση ψυχοτρόπων φαρμάκων». Μήπως ὁμως θὰ ἦταν χρήσιμη καὶ μιὰ ἄλλη προσέγγιση τοῦ προβλήματος; Νὰ σκεφθοῦμε γιὰτὶ ὑποφέρει τόσο πολὺ ψυχικὰ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος; Γιατὶ χαρακτηρίζεται τραγικός; Γιατὶ νιώθει τὴν ὕπαρξή του νὰ κινεῖται σ' ἕνα πνιγρὸ κλίμα, ὅπου ἀναπνέει φόβο καὶ ἐμπνέει ἀγωνία; Γιατὶ ζεῖ καθημερινὰ καὶ πιεστικὰ τὸ σφιχταγκάλιασμα τῆς ἀπελπισίας; Μήπως γιὰτὶ αἰσθάνεται μεταφυσικῶς ἄστεγος καὶ κοσμοθεωριακῶς ἔρημος; Μήπως γιὰτὶ ἡ ὑλιστικὴ λαίλαπα ζήτησε ἀπὸ τὴν ψυχὴ του νὰ ἀρνηθεῖ τὰ ἠθικὰ στηρίγματα, τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς στὸν οὐράνιο Πατέρα τῆς; Ἀγωνιοῦμε καὶ γι' αὐτὸ ἀναζητᾶμε ἄλλα στηρίγματα. Καὶ χανόμαστε σ' ἕνα φαῦλο κύκλο αὐτοταλαιπωρίας. Ὑπάρχει ὁμως καὶ μιὰ ἄλλη ζήτηση ποὺ φυγαδεύει τὴν ἀγωνία. Ἄν μάθουμε νὰ ζητᾶμε πρῶτα τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δικαιοσύνη Του, θὰ δοῦμε πὼς ὅλα τὰ ἄλλα θὰ ἀκολουθήσουν. Θὰ ἀκολουθήσει τὸ πιὸ πολύτιμο, ἡ ψυχικὴ γαλήνη καὶ ἡρεμία.

5.000.000 ΘΥΜΑΤΑ

«Τὸ κάπνισμα κόστισε τὴ ζωὴ σὲ πέντε ἑκατομμύρια ἀνθρώπους σὲ ἕνα ἔτος, σύμφωνα μὲ Ἀμερικανοὺς ἐρευνητές. Ὅπως ἀναφέρεται σὲ μελέτη ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ "The Lancet" διαπιστώνει, γιὰ πρώτη φορά, ὅτι ὁ ἀναπτυγμένος καὶ ἀναπτυσσόμενος κόσμος θρηνεῖ ἐξίσου πολλὰ θύματα ἐξαιτίας τοῦ καπνίσματος. Οἱ ἐρευνητὲς τῆς Σχολῆς Δημόσιας Ὑγείας τοῦ Πανεπιστημίου Χάρβαρντ, ποὺ πραγματοποιοῦσαν τὴ μελέτη, ὑποστηρίζουν ὅτι μοναδικὸ μέσο ποὺ θὰ ὀδηγήσει στὴν ἐπιβράδυνση τῆς διαρκοῦς αὐξήσεως τῶν θανάτων εἶναι ἡ βελτίωση τῆς ἐκπαίδευσης καὶ ἡ προληπτικὴ δράση κατὰ τοῦ καπνίσματος». Τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι ἡ μᾶστιγα τοῦ καπνίσματος πλήττει ὀλοένα καὶ περισσότερο τὶς νεώτερες ἡλικίες καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ παιδιά. Πολλοὶ μαθητὲς βλέπουν τὸ κάπνισμα «ὡς μέσο ἀπόλαυσης» ἢ «ὡς ἀπόδειξη ἀνεξαρτησίας...». Ἐδῶ εἶναι τὸ μεγάλο λάθος καὶ ἡ τρομερὴ παγίδα. Ὅπωςδήποτε δὲν ὑπάρχει καμιά ἀμφιβολία, πὼς δὲν ἀνεξαρτητοποιεῖται οὔτε γίνεται κανεὶς πιὸ εὐτυχῆς ἂν καπνίσει. Ὅταν ὁμως κυριευθεῖ ἀπὸ τὸ πάθος γίνεται πιὸ δυστυχῆς ἂν δὲν καπνίσει. Οὔτε εἶναι εὐκόλη ἡ ἀποδέσμευση. Τὸ ἄρχισε; Προχώρησε; Αἰχμαλωτίσθηκε; Τὸ εἰσπνέει καὶ τὸ ἐκπνέει ὡς ἀπαραίτητο θανατηφόρο δηλητήριο. Φοβερό. Νὰ εἶναι ἕνας νέος ἐλεύθερος καὶ νὰ βάζει μόνος του τύρανο στὸ κεφάλι του.

ΕΙΝΑΙ ΗΔΗ ΧΡΕΟΚΟΠΗΜΕΝΗ

Ἡ πολυδιαφημισμένη τρίτη χιλιετία, ὀρόσημο νέας ἐποχῆς, προόδου, πολιτισμοῦ καὶ εὐημερίας, δὲν ἀνταποκρίθηκε στὶς μεγάλες προσδοκίες μας. Παρὰ τὶς μεγαλόστομες διακηρύξεις τῆς γιὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, τὰ γεγονότα τὴν διέψευσαν ἀπογοητευτικά. Καὶ μόνο ἡ τοποθέτηση τῶν ἰθυνότων ἀπέναντι στά, φύσει καὶ θέσει, ἀνυπεράσπιστα πρόσωπα, δείχνει τὴν κοινωνικὴ καὶ ἀνθρωπιστικὴ ἀναληψία τους. Ἀπὸ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις ἡ στάση ἀπέναντι στὸ παιδί. Νὰ ἀναφερθοῦμε στὸ ἀγέννητο ποὺ ἀντιμετωπίζεται ἀκόμη καὶ σήμερα μὲ τόση περιφρόνηση, χωρὶς οἶκτο, σὰν νὰ πρόκειται γιὰ κακοῦθη ὄγκο, ποὺ πρέπει νὰ ἀπορριφθεῖ; Καὶ δυστυχῶς ἀπορρίπτεται στὰ μαιευτήρια – σφαγεῖα ποὺ ἀποτελοῦν τὸ πιὸ μεγάλο στίγμα τοῦ πολιτισμοῦ μας. Νὰ ἀναφερθοῦμε ἀκόμη στὶς τόσες, κακοποιήσεις, σωματικὲς καὶ ψυχικὲς, τοῦ ἀνυπεράσπιστου παιδιοῦ ἢ στὴν ἐπαίσχυντη παιδραστία; Νὰ ἔλθουμε στὴν τρίτη ἡλικία καὶ στὸ «προσδόκιμο ἐπιβίωσης», ποὺ ἀνακάλυψαν, προκειμένου νὰ μὴ χορηγηθοῦν ἀκριβὰ φάρμακα; Ἡ μήπως μὲ τὶς συντάξεις πείνας δημιουργοῦνται γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους οἱ κατάλληλες συνθήκες γιὰ ἀξιοπρεπεῖ διαβίωση; Μιὰ κοινωνία ποὺ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ παιδιά καὶ τὶς ἀσθενέστερες κοινωνικὲς τάξεις εἶναι ἤδη χρεοκοπημένη.

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290«ΖΩΗ»
Ἰετροκοσότου 189
114 72 ΑΘΗΝΑ